

N r i c e

GAL

VLAK

*U-u-u-u, u-u-u-u,
kdo ulovi me, naj pove!
Če kdo pravi, da me ujame,
rečem mu, da figo ve!*

In tako so odpotovali. Klara, Petra, Lili, Nike, Alen, Nik, Juš, Jan, Mai in Aljaž so pospravili svoje stvari iz prvega razreda ter se veselo odpravili v drugi razred. Čaka jih zanimivo potovanje, polno črk, besed in števil. Na poti učenosti in odraščanja jim želimo veliko sreče.

Učiteljica Petja

Brez fotografskega aparata pa zgledamo takole.

Potujemo v 2. razred

V DRUGEM RAZREDU

Nik, Urban, Ahac, Patrik, Andraž, Tjaš, Špela, Kristjan, Neža, Lea in Hana so v letošnjem šolskem letu obiskovali drugi razred. Učili so se brati in pisati, šteti in računati do 100, risati, slikati, kipariti, prepevati, teči na smučeh ... Pri športni vzgoji so zelo radi igrali hokej.

Hokejska ekipa iz 2. razreda

»Že spet moramo pisat!« je včasih kdo pogodrnjal.

Velikokrat pa se je slišalo tudi: »To je čisto lahko! Jaz sem že vse rešil(a)!«

Včasih je bilo vse enostavno, drugič kar težko in zahtevno za male roke in nadebudne glave.

Nastalo je nekaj zanimivih zapisov.

TAKOLE SO SE PREDSTAVILI:

TO SEM JAZ

Rad nosim pulover s kapuco. Imam rjave lase in rjave oči. Velik sem 131 centimetrov. Rad jem motovilec in solato. Rad se igram s kockami. Rad gledam risanko Špuži Kvadratnik. **(Nik Hiti)**

Ime mi je Patrik. Zelo rad imam temno modre kavbojke in zelo veliko vrst majic. Rad hodim na mali nogomet in v glasbeno šolo. Imam kratke lase. **(Patrik Korenjak)**

To sem jaz, Andraž. Imam kratke temno rjave lase. Najraje nosim trenirke. Vsako jutro vstanem bolj pozno, saj sem doma blizu šole. Vedno sem dobre volje. V šoli sedim v prvi klopi. Poleg mene sedi sošolec Urban. **(Andraž Koščak)**

Ime mi je Hana. Rada imam čopke in kitke. Moja najljubša barva je oranžna. Mojemu hrčku je ime Filip. Imam psičko Brino, ki zelo rada skače in tri zlate ribice. Ko bom velika, bom veterinarica. **(Hana Skender)**

In tako so razmišljali, kaj bi si zaželeli, če bi imeli čarobno kroglo:

Če bi imela čarobno kroglo, bi letela. Moja druga želja je, da bi hitro tekla. Moja tretja želja je, da bi bila dobra učenka. Mamina želja je, da bi bili otroci pogumni. **(Neža Ponikvar)**

Če bi imela čarobno kroglo, bi si zaželela, da bi bila princesa in da bi bili vsi bogati. Rada bi živela v gradu. Želim si, da bi bili z Leo prijateljici. Rada bi imela krono na glavi. **(Špela Kunc)**

Če bi imel čarobno kroglo, bi si jaz zaželel, da bi bili vsi veseli. Da bi se imeli vsi radi. Da bi bil mir po vsem svetu. Da otroci ne bi bili lačni. **(Urban Kandare)**

Če bi imel čarobno kroglo, bi si zaželel, da se mi uresniči 100 želja. Rad bi, da bi bil mumija in Sasin. Želim si tudi, da bi bil zelo dober v šoli. Ati si želi, da se mu uresniči 10 želja, mami pa, da bi bili zdravi. **(Ahac Knavs)**

Če bi imela čarobno kroglo, bi imela škarje za ustvarjanje in material za ustvarjanje izdelkov. Od krogle si želim vodene barve. Želim si veliko mizo. Želim si veliko posteljo. Želim si dolge lase. **(Lea Ris)**

Če bi imel čarobno kroglo, bi si zaželel pomlad. Če bi imel čarobno kroglo, bi si zaželel pravi traktor deutz Fahr. Če bi imel čarobno kroglo, bi si zaželel počitnice. **(Tjaš Kraševac)**

Zapisala Helena Šivec, razredničarka 2. razreda

PA TUDI NEKAJ ZANIMIVIH UMETNIŠKIH IZDELKOV ...

Risba z ogljem

Mešanje barv

Glinene posode

Mesto – hladne barve

Živali iz gline

V TRETJEM RAZREDU

KDO SMO UČENCI, KI OBISKUJEMO TRETJI RAZRED?

V prvi vrsti od leve proti desni: Luka Koren, Sara Koren, Katja Miklavčič, Nadja Zakrajšek, Tjaša Širaj in Anastasia Rauh. V drugi vrsti od leve proti desni: Blaž Šarc, Jaka Hiti, Martin Kraševac Oven, Lovro Pintar, Matic Drobnič, učiteljica Barbara Širaj in Laura Ponikvar Zakrajšek.

V tretjem razredu je bilo v letošnjem šolskem letu pestro, tako glede spreminjanja števila učencev kot tudi glede mnogih zanimivih dejavnosti, ki so se poleg pouka dogajale skozi celo šolsko leto.

Iz drugega v tretji razred se je število učencev s števila deset povečalo na število enajst. Tretji razred je na naši šoli začel obiskovati učenec Martin Kraševac Oven. Takoj po prvomajskih praznikih pa se je število povečalo še za eno učenko, Anastasio Rauh, ki je prej šolo obiskovala v Argentini.

Nekaj misli učencev o nekaterih dejavnostih in dogodkih v tem šolskem letu:

Na začetku šolskega leta smo izdelali velikansko torto iz odpadnih toaletnih tulcev. Uporabljali smo jo za praznovanja rojstnih dni. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo risali risbice za sošolce in sošolke in jim jih poklonili ob praznovanju rojstnega dne. Tjaša Širaj

Ko je prišla mami v šolo predstaviti poklic patronažne medicinske sestre, mi je bilo najbolj zabavno, ko smo v napravo za merjenje pulza in kisika vtikali prstke, ko smo videli, kako se stehta dojenčka in kako sploh izgleda opravljanje tega poklica. Matic Drobnič

Tisti dan, ko smo šli teč na smučeh, sem bila vesela. Najprej je učitelj razdelil smuči, nato smo šli na progo, kjer smo si urno nataknili smuči in začeli teči. Nekaterim nam je šlo dobro, nekaterim pa ne. Dan smo zaključili zelo dobro in bili smo veseli. Nadja Zakrajšek

Pred prvomajskimi počitnicami smo se učili o bontonu. Prišel je gospod Sandi Pavlič in nam predstavil bonton za mizo. Pogledali smo si kratko predstavo o Tonki Bontonki. Vadili smo vljudno telefoniranje in si ogledali filmček o mobi zasvojenjih. Veliko smo se naučili. Laura Ponikvar Zakrajšek

Zelo me je zanimalo, kdo bo prišel na obisk. Komaj sem čakala, da spoznam novo sošolko. Mislila sem, da ne bo nič razumela. Njena mami razume slovensko in tudi govori slovensko. Tudi njen bratec Simon je prišel na obisk v šolo. Pogledat smo šli, kje stanuje Anastasia. Preselila se je v Novo vas iz Argentine. Katja Miklavčič

Prvi dan, ko sem prišla v šolo, me je prijazno sprejela gospa ravnateljica in z menoj govorila v slovenščini, jaz pa nisem nič razumela. Srečo imam, da mi je moja mamica vse prevedla. Gospa ravnateljica je mamico, bratca in mene peljala predstaviti v tretji razred, kjer sem spoznala svojo bodočo učiteljico Barbaro ter sošolce in sošolke. Vse mi je bilo čudno. Učiteljica Barbara mi je povedala, da so me vsi nestrpno čakali. Na tabli sem presenečena zagledala veliko rdeče srce iz papirja, na katerem je pisalo DOBRODOŠLA, pa tudi v španščini BIENVENIDA. To mi je bilo zelo všeč in sem se zelo dobro počutila. Potem so se sošolci in sošolke predstavili, jaz pa sem ponavljala njihova imena. Nekatera so mi bila lažja, druga zelo težka. Vsak učenec mi je dal risbico, ki jo je narisal zame. Počutila sem se kot doma. Vsak dan mi je bolj všeč moja šola! Anastasia Rauh

*Barbara Širaj,
učiteljica 3. razreda*

KDO SEM?

Vozim traktor do večera,
kombinirko pa zvečer,
a nikoli ni dovolj,
to počenjam venomer.
OŽEJF

Sem zabaven, hiter fant.
Včasih malo nagajam,
drugače pa se zabavam.
AKUL Z

Jaz sem deček rjavolas.
V šoli ponagajam, doma z
lego kockami zarajam. Kdo sem jaz,
ki v Novi vasi sem doma?
EKRI

Sem igriv, glasen, zgovoren,
radoveden in spreten pri delu.
KAJA

Pamet imam v glavi,
zvezek v goščavi,
a iz gozda sraka,
lepe ocene kaka.
TEMA

Blond lase in malo rjave jaz imam,
živim na Runarskem in
rada s konji sem tu in tam.
ANEJ

Sem blondinka mala. Rada se
igram,
še rajši na klavir zaigram in dedka
najraje na svetu imam.
Orglice znam že igrati, kitara mi
ne gre,
šport pa tudi ne. A vedno rešitev
najde se.
AJZAR

Sem velikan – korajžen in močan,
s Svete Trojice doma kot Krpan.
AŠOLJA

Knjige in stripi so mi všeč.
Šport pa ne preveč.
Bratca imam,
z njim rad se igram.
ŽEAN

Dober sem pri matematiki
in pri igrah. Rad berem knjige
in nogomet igram.
LAMI

Sem dober matematik
in karate mi leži.
S kockami se igram,
pa še knjige rad imam.
BOKAJ

Kramplje rada imam.
Sestra pogosto nasmeje me,
jo dobro poznam.
Gips za vratom tiščal me je ves dan.
AUNŠ

Sem zelo glasna,
hitro se razjezim,
a potem takoj nasmeh nazaj
dobim.
Živali me vsakič razvedrijo,
pomagam jim, da preživijo.
CANMA

V nogometu sem dober,
v košarki še boljši.
Moja strast je tek po Bloški planoti.
Kdo sem jaz?
M KULA

Izmed številnih aktivnosti, v katere smo bili vključeni v tem šolskem letu, pa vam skozi fotografski objektiv predstavljamo dva dogodka.

Priprava Ksenija Brus

Pogovarjali smo se s prostovoljko, ga. Marico Zgonc ...

... in si pod vodstvom hišnika ogledali centralno napeljavo v šoli.

NAJBOLJŠE V 5. RAZREDU ...

V 5. razredu sem se počutila zelo dobro. Učiteljica Pavla je bila zelo prijazna in skrbna, vse nam je razložila. Kolesarski izpit mi je uspelo narediti.

Maša Hiti

V 5. razredu mi je bilo najbolj všeč pri gasilskem krožku, saj smo si šli ogledat gasilska vozila. Igrali smo se tudi z žogo in tekmovali z vedrovko. Pogovarjali smo se o požarih in kako jih lahko pogasimo.

Špela Zakrajšek

Moji najboljši dnevi v šolskem letu so bili, ko smo šli na Debeli rtič. Tam smo plavali, spoznavali rastline, raziskovali, nabirali školjke in morske rastline, plesali in peli ter imeli gusarski dan.

Polona Bačnik

Jaz sem si v tem šolskem letu najbolj zapomnila, ko smo šli v Prirodoslovni muzej v Ljubljano. Tam smo si ogledali okostje mlade Leonore. To je mlajši brazdasti kit.

Monika Mulc

V 5. razredu mi je bilo najbolj všeč, ko smo imeli športni dan v Novem mestu, kjer smo tekli po skupinah. Tam je bilo zelo veliko ljudi, tisoč ali še več. Letos je bilo zelo zabavno, ampak tudi šesti razred bo gotovo dober.

Katarina Marolt

V tem šolskem letu sem se imela zelo lepo, zato bom med počitnicami kar pogrešala najboljšo učiteljico Pavlo Ponikvar, sošolke in sošolce. V spominu mi bo ostal tudi Piran, ki smo si ga ogledali na poti z Debele-

ga rtiča. Tam smo kupili veliko verižic, bark, zapestnic in še veliko drugega.

Neža Drobnič

V 5. razredu so se dogajale lepe stvari. Lepo je bilo na Debelem rtiču in Piranu. Veliko sem se naučil.

Žan Rigler

Najlepši dogodek je bil, ko smo konec 5. ure s sošolci šli iskat kruh v jedilnico. Na stopnišču smo ga pojedli, se pogovarjali in se igrali zombije.

Lenart Ponikvar

Najbolj všeč so mi bile igre med odmori. Lovili smo se po učilnici, ko pa je prišla učiteljica, smo se delali, kot da ni bilo nič.

Žiga Knavs

Moji lepi trenutki v 5. razredu so bili pri strelskem krožku, kjer smo se učili o delih puške in tekmovali v streljanju.

Benjamin Modic

Zelo lepo smo se imeli v šoli v naravi na Debelem rtiču. Vsi smo se naučili dobro plavati. Zelo sem bil vesel, ker sem že drugi dan osvojil zlatega delfina. Šolsko leto je hitro minilo. S sošolci in z učiteljico smo se zelo dobro razumeli.

V tem šolskem letu sem obiskoval tudi strelski krožek, ki bi je bil najbolj všeč. Vodil ga je gospod Hiti s škufčega. Naučil nas je streljanja in previdnosti pri tem. Izvedli smo šolsko tekmovanje, kjer sem bil zelo uspešen.

Maj Zidar

Žiga

Lenart

Polona

Neža

Maša

Benjamin

Katarina

Žan

Špela

Monika

Maj

učiteljica Pavla

ŠESTARJI V ŠOLSKEM LETU 2012–2013

Šesti razred je letošnje šolsko leto obiskovalo deset fantov in tri dekleta, njihova razredničarka pa sem jaz, Mestek Andreja. Skupaj smo preživeli prvo šolsko leto in naj vam predstavim to zanimivo skupino učenk in učencev, ki bodo še tri leta gulili bloške šolske klopi, nato pa odšli iskat znanje v širni svet.

Veseli v pričakovanju počitnic

Šesti razred zaključuje **MERIS**. Ta fant je velik športnik in tekaške smuči so njegov priljubljen športni rekvizit. **MATEJ K.** v razredu vedno poskrbi za filozofske razprave, saj je prebral veliko knjig in pregledal nešteto strani na internetu. V razredu imamo tudi fanta, ki se zelo rad uči. To je **GAL**, ki pa je tudi dober športnik. **NEJC M.** pa zelo rad kmetuje in spretno kuha, v šolo pa hodi malo manj rad. V razredu je še en **MATEJ P.**, ki tudi rad kmetuje, v razredu pa skrbi, da se pogovorna nit nikoli ne pretrga, ker vedno skrbi za povezavo. Fant z lepim starim imenom je **JAKOB**. Tudi on hodi v šolo malo manj rad, zelo rad pa raziskuje po skritih svetovih, kot sta vesolje in podzemlje. **SAŠA** ne govori veliko, kadar pa nam kaj pove, je tisto vredno pozornosti in nas opomni, da smo na kakšno stvar pozabili.

Po **KEVINOV** zaslugi pa vedno iščemo kakšen nenavaden kraj na zemljevidu in imamo težave, ker nas on pri tem vedno prehititi. Imamo pa še enega vrhunskega športnika. **NEJC Š.** je naš veliki adut, da bomo nekoč postali sošolci in sošolke svetovnega prava. Vsi navijamo zanj. V našem razredu so tudi spretna dekleta. **KARMEN** je prva med njimi. Je hitra in iznajdljiva, da ji komaj sledimo. **HANA** v razredu skrbi za sproščen smeh, ki je prav naležljiv in je tudi pridna učenka. Niso pa športniki le fantje. **SARA** jih marsikdaj prehititi, saj je tudi ona naš veliki športni adut. **ROK** je pa tudi eden tistih fantov, ki ima rad delo na kmetiji, za šolo pa skrbi toliko, da vse lepo gladko teče.

Tako smo zelo zanimiva družčina, ki komaj čaka počitnic.

*Razredničarka
Andreja Mestek*

V šestem razredu pred kontrolno nalogo

SEDMI RAZRED

OBISK ČŠOD BREŽENKA

V Fiesi v domu Breženka je bilo lepo. Naučili smo se veliko novih stvari: spoznavali smo vrste sredozemskih rastlin, rib, školjk ...

Presenečen sem bil nad kakovostjo sob in zelo urejeno okolico doma. Škoda le, ker smo bili v tretjem nadstropju in zato sobe niso imele balkona. Smo pa imeli pogled na košarkaško igrišče in igrišče za namizni tenis.

Hrana je bila odlična. Z užitkom sem vse pojedel. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo lovili ribe in streljali z lokom. Streljanje mi je šlo dobro od rok, pa tudi pri ribolovu nisem bil slab, saj sem bil eden izmed redkih, ki je ujel majhnega rakca. Slab priokus je dajalo le slabo vreme.

Jaka Milavec

V Breženki mi je bilo všeč, ker ni bilo matematike. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo igrali nogomet in košarko. **Benjamin D.**

Strunjanski križ

Foto: Alma Kandare

V četrtek smo z učiteljem Žigom skuhal klapavice. Bile so zelo okusne in z Benijem sva jih skupaj pojedla najmanj 100. **Pavel K.**

Zaradi veliko hoje v Breženki ni bilo tako vredno, vse ostalo pa je bilo zakon. Hrana je bila zelo dobra. **Arian G.**

V Breženki so bile sobe lepe. Vsaka soba je imela kopalnico. V sobi deklet se je pogosto zbral cel razred. **Anita Z.**

Razmišljanja ob koncu šolskega leta

V letošnjem šolskem letu se je veliko dogajalo. Imeli smo športne, kulturne in tehnične dneve. Odšli smo tudi v šolo v naravi v Breženko. Med letom smo se veliko smejali, še več pa naučili. Moja pričakovanja so se uresničila, saj imam dobre ocene in veliko novega znanja.

Laura L.C.

To šolsko leto je minilo hitro. Bilo je super.

Nika K.

Najbolj sem si v tem letu zapomnil obisk v Breženki. V šoli pa mi je najbolj všeč,

ko se hecamo z učiteljem pri športni vzgoji.

Tilen Š.

V tem šolskem letu mi je bil najbolj všeč obisk šole v naravi, kjer smo se zelo zabavali. Celo šolsko leto je bilo odlično, saj smo se učili zanimive stvari o morju, o turški vojski, o Aziji in o Sloveniji.

Žak M.

Od tega šolskega leta mi bo najbolj ostala v spominu šola v naravi. Drugače pa smo razred, ki je živahen in se rad zabava, zato smo dobili vzdevek Turška vojska.

Veronika B.

Najbolj mi je bilo všeč v Breženki in na različnih dnevih dejavnosti, npr. so obisk tovarne, obisk Emone (Ljubljana). Uživala sem tudi na zadnji delovni soboti in na različnih delavnicah v šoli.

Teja K.

Zelo mi je bilo všeč v Breženki. Med letom pa sem užival pri športni, ko smo igrali nogomet. Mogoče sem se zato malo poslabšal v šoli.

Jan M.

Razredničarka in foto:
Alma Kandare

Veronika

Arian

Benjamin

Nika

Laura

Anita

Teja

Pavel

Jan

Žak

Tilen

Jaka

LETO NOVIH SPOZNANJ

Letošnje šolsko leto je hitro teklo. Ob ponedeljkih smo brali otrokom v vrtcu pravljice, se udeleževali različnih tekmovanj in prejeli veliko veliko priznanj, se učili in se dobro povezali med seboj.

V drugi polovici aprila sem se z osmarji odpravila na Javorniški Rovt v dom Trilobit na petdnevno bivanje, ki nam je ostalo v najlepšem spomenu letošnjega leta. Naužili smo se sončnih žarkov, spoznali nove prijatelje, osvojili nove dejavnosti in se zabavali ... Uživala sem v njihovi sproščenosti in igri. V nekaterih dejavnostih sem se tudi preizkusila. Ko sem plezala po plezalni steni, je Gregor hitro kot strela stekel v mojo

HE Javorniški Rovt čaka na odjemalce elektrike.

Joža govori o vodnih sistemih.

sobo po fotografski aparat in Martin je že pritiskal na sprožilec. Seveda sem jih tudi jaz vseskozi fotografirala za šolsko spletno stran. Tamkajšnji učitelji so jih velikokrat pohvalili, saj so se izkazali na vseh področjih. Ker smo se imeli zelo lepo, želimo z vami podeliti naša doživetja.

Razredničarka: Martina Kočevar

Klemen K.: Ob 7.00 nas je zbudila budnica. V sobo je prišla učiteljica in nas povabila na zajtrk. Dobro volje smo se odpravili do jedilnice. Po zajtrku nas je čakal pohod. Premagali smo odpor do pohoda ter se s pesmijo

na ustih odpravili na pot. Do kosila smo bili že nazaj. Sledilo je veslanje in plezanje po umetni steni. Noč je padla in že smo si krtačili zobe. Učiteljica nam je voščila še lahko noč in zadremali smo v zaslužen spanec.

Ajda: Zelo mi je bilo všeč. Dejavnosti so bile zanimive in poučne, tudi dom je bil zelo lepo urejen. Najbolj sem uživala v spoznavanju novih prijateljev.

Nika: Všeč mi je bilo veslanje s kanuji in plezanje. Ni mi bilo všeč, ker smo veliko hodili, pa tudi hrana mi ni bila preveč dobra.

Nal: Zelo mi je bilo všeč, saj sem spoznal veliko novih prijateljev.

Martin: Najbolj sem užival v veslanju in plezanju na umetni steni.

Gregor: Zelo sem se zabaval, še posebej v vožnji s kanuji in monociklom. Dobro mi je šlo.

Jernej: Ne bom pozabil veslanja po jezeru v prostem času.

David: Zelo sta mi bili všeč dejavnosti veslanje s kanuji in plezanje. Ni pa mi bilo všeč, ker je zaradi debele snežne odeje odpadlo streljanje z lokom.

Izak: Najbolj sem užival med prostim časom, ko sem sam izbiral med ponujenimi dejavnostmi.

Alen: Zelo sem se zabaval, še posebej, ko smo se vozili s kanuji.

Klemen D.: Zelo mi je bilo všeč. Bilo je napeto. Naučil sem se veliko zanimivih stvari, hoje po snegu pa je bilo malo preveč.

Nik: Zabaval sem se. Vse je bilo zanimivo.

Lovro: Kljub temu, da me je skrbelo, kako bo na Javorniškem Rovtu, sem preživel lep teden.

Najraje sem s prijatelji veslal po jezeru poleg doma Trilobit.

Tudi druge dejavnosti so bile prijetne, ker so bile zanimive in smo imeli dobre mentorje.

Mitja: Na Javorniškem Rovtu mi je bilo zelo všeč, ker smo plezali in veslali. Učenci iz ljubljanske šole so bili tudi v redu.

KAKŠNIH DEVET LET OSNOVNE ŠOLE!

Devet šolarjev je letos zadnjič sedelo v osnovnošolskih klopeh. V teh devetih letih šolanja se je nabralo res veliko dogodivščin. Za vas, bralke in bralci, so jih izbrali devet in zraven dodali še nauk za svoje naslednike. Želimo jim, da bi jim v izbranih srednjih šolah dobro šlo.

Jerneja Kovšca, razredničarka

V petem razredu smo punce skakale gumnivst. Nekega dne, med glavnim odmorom, pa se je zgodila nesreča. Vneto smo skakale in kar naenkrat se je ena spotaknila in se z roko močno naslonila na omarico. Počilo je steklo. Na srečo se ni nihče poškodoval; vsi smo bili celi, razen stekla. **Kaja Zakrajšek**
**Nauk: Ne skači gumnivsta prebli-
zu omare!**

Bilo je v osmem razredu. Imeli smo glavni odmor, naslednjo uro pa slovenščino. Kar naenkrat smo dobili idejo, da bi se ena učenka skrila v omaro. In to se je tudi zgodilo. Ko je učiteljica prišla v razred, učenke ni bilo nikjer. Kar naenkrat se je zaslišal smeh iz omare, nato pa je iz nje skočila še ona.

Ha, ha ... **Katja Zidar**

**Nauk: Ne zapiraj se v omaro,
lahko ostaneš brez zraka!**

Spomnim se, da smo v knjižnici imeli vajo. Ko je bilo vaje konec, je bilo še 15 minut do konca ure, zato se nam je porodila ideja, da ne bi šli k uri matematike. Učitelj Uroš nas je začel iskati, mi pa smo se skrivali v WC-jih. Ampak kaj, ko nas je odkril! Učitelj je rekel, da bomo dobili neopravičeno uro, a od tega ni bilo nič. **Kristjan Brus**

**Nauk: Ne špricaj ure matematike,
ker se ne bo dobro končalo!**

V četrtem razredu smo med odmorom ponavadi sedeli za računalnikom; takrat je bila na vrsti Karolina. Fantom to ni bilo všeč, zato smo iskali rešitev. S svojim veleumom smo ugotovili, da bi ji lahko ostrigli lase. Rečeno-storjeno. Vzeli smo škarje in ji odstrigli šop las. Karolina tega sploh ni ugotovila, dokler se ni Alin začela na vsa usta smejati. Potem so sledili roditeljski sestanki, govorilne ure. Simon je imel takrat srečo, saj ga ni bilo zraven,

ker je bil bolan. **Aljaž Premrov**

**Nauk: Striženje raje prepustite
pravim frizerjem!**

Bili smo v petem razredu in imeli smo učiteljico, ki je se zelo rada

šminkala. Dobili smo idejo, da bi ji skrili šminke. Nekaj dni prej smo šminke odkrili v kabinetu, zato smo jih lahko skrili v omaro. Naslednje leto so bile še zmeraj tam, zato smo jih pokazali zdajšnjim osmarjem. Učiteljica si je očitno kupila nove. **Alin Stefany Kramar**

Nauk: Učitelji, zaklepajte kabinete!

V osmem razredu smo ob koncu šolskega leta imeli tehniški dan z učiteljico Andrejo Mestek o temi Moj domači kraj. Tri šolske ure smo se pogovarjali o različnih objektih, ki jih imamo na Blokah, dve šolski uri pa smo izdelovali staro bloško hišo, pokrito še s slamo. Bližali smo se

Devetarji v 2. razredu

Devetarji v 9. razredu

koncu šolskega dneva, ko je Kristjan visel na okenski polici in gledal ven vrtičkarje, kako se igrajo, skačejo ... Potisnil sem ga ven in hotel zapreti, da bi moral iti okrog šole. Če bi se hotel vrniti v razred. Kristjan se je nenadoma razjezil in uprl svoje dlani ob šipo, medtem ko sem jaz zapiral okno. Z lahkoto lahko predvidevate, da je šipa počila oz. se je razbila. Nekaj časa smo bili vsi šokirani. Imel sem veliko srečo, da se Kristjan ni porezal. Skupaj smo se dogovorili za plačilo in šipo po štirih dneh zamenjali. **Simon Rigler**

Nauk: Šipa ni boksarska vreča!

V petem razredu smo, tako kot vedno, med glavnim odmorom zganjali neumnosti. Bil je ravno božični čas, zato je bil razred lepo okrašen, in mikal nas je adventni venček naše učiteljice. Sošolka nam je posodila deodorant. Ker so nas učili, da so plini nevarni in vnetljivi, smo se o tem hoteli prepričati na lastne oči. Prižgali smo svečke na adventnem venčku in popršili z deodorantom proti svečicam. Nastala je prava eksplozija. Res smo imeli srečo, da je bila naša učiteljica prostovoljna gasilka. **Sara Žnidaršič**

Nauk: Ne kuri v razredu!

Nekega dne smo pri pouku matematike, ki jo je učil Uroš Obranovič, dali v lonček s kredami rdečo voščenko. Učitelj je z njo pisal po tabli. Ko je bilo ure konec, je učitelj hotel tablo pobrisati, a nikakor ni šlo. Pomagal si je celo z nohti. V razredu smo se mu seveda smejali. **Sašo Lužar**

Nauk: Z voščenko ne piši po tabli!

Nekoč nam je bilo v osmem razredu med odmorom zelo dolgčas. Za malico so bile mandarine in kot ponavadi smo potem še v razredu jedli te mandarine. Kar naenkrat pa nam je v glavo šinila ideja, da bi se žogali z mandarinami. To žoganje se je kmalu sprevrglo v metanje mandarin ob tablo. Odločili smo se, da bomo na tablo narisali tarčo. Učenca, ki je risal tarčo, je mandarina zadela. Smejali smo se.

Ob metanju mandarin smo popackali tudi zid in plačati smo morali tudi beljenje. In sestanki so bili ...

Karolina Kovačič

Nauk: Ne razmetavaj mandarin!

PIKAPOLONICE

Letos smo bili Pikapolonice – najmlajši in najbolj simpatični v vrtcu – Rebeka, Anže, Ema, Ana, Nika, Zoja, Žiga, Ana Kaja, Matej, Samo, Janez, Blaž, Lan in Ula.

Ko morata mamica in očka v službo, nas pripeljeta v vrtec. Nemalokrat nam je zato hudo in potočimo še kakšno solzico, vendar nas hitro premamijo zanimive igrače in prijatelji, s katerimi nam je vedno lepo. Pa tudi pri naših vzgojiteljicah se z veseljem »pocarkljamo«.

V vrtcu se igramo, pojemo, plešemo, ustvarjamo in spoznavamo nove stvari.

V tem letu smo spoznali svoje telo, opazovali dogajanja v različnih letnih časih, se pogovarjali o domačih živalih, spoznavali vozila v prometu ... Čeprav smo majhni, smo že pekli piškote in povarvali velikonočna jajca.

Vsak dan uživamo na sprehodih v okolici vrtca, v deževnih dnevih pa raje obiščemo telovadnico ali zaplešemo v igralnici. Komaj že čakamo toplejše dneve, da se bomo lahko pogosteje zadrževali na otroškem igrišču.

Najbolj smo se veselili ob praznovanju rojstnih dni, ko smo slavljenču zapeli, napihnili balone in se pogostili ob praznično pogrnjeni mizi.

Nekateri smo v tem letu shodili, dobili kakšen nov zobek, drugi smo se skoraj poslovili od pleničk. Vsi, čisto vsi, pa smo postali večji in samostojnejši.

Nekateri smo že tako veliki, da bomo v naslednjem šolskem letu odleteli k Metuljčkom, ostali pa bomo še eno leto v skupini Pikapolonic skupaj z novimi prijatelji.

Tjaša Ponikvar in Romana Sajevec

METULJI (2-3 LET)

Skupino Metulji obiskuje 12 otrok, od tega 7 dečkov in 5 deklic.

Nismo več majhni, saj znamo veliko stvari postoriti že sami: se sezuemo, obujemo, slečemo, hodimo na stranišče ali kahlico, veliko govorimo, opravljamo naloge dežurnega. Vsakodnevno se zjutraj zbiramo v jutranjem krogu, kjer zapojemo dve pesmici, pogledamo, kdo je v vrtcu, ter opazujemo vreme. Vključeni smo v projekt Mali sonček, preko katerega opravljamo različne gibalne naloge. Ob petkih jih izvajamo v telovadnici preko različnih gibalnih ur, se odpravljamo na daljše sprehode in veliko tečemo. V zimskem času smo se veliko igrali na snegu, se hodili sankat na Piškovec, gazili po snegu. Na pohodu v sklopu Srečanja treh generacij smo pot tako z lahkoto prehodili. Dejavnosti smo popestrili z različnimi obiski. Tako smo obiskali Ajdinega očeta čebelarja, zobozdravnico v zdravstvenem domu, knjižničarko, kjer smo si izposojali različne slikanice, šli na ogled predstave v 1. razred, v igralnico povabili zobno asistentko, Domnovo mamico z dojenčkom ter stare starše na decembrsko delavnico. Vzgojiteljice smo otrokom večkrat pripravile različne igrice ter delavnice. V sklopu Tradicionalnega slovenskega zajtrka smo zaigrale igro Čebela Adela, pekli smo medene piškote, decembra sta nas obiskala Palček Muzikalček in Palček Pohajalček, ki sta nas naučila novo pesmico, prinesla sta nam tudi testo za piškote, ki smo jih seveda potem tudi spekli. Organizirali smo kosanjev piknik ter pustno rajanje v telovadnici. Vključeni smo tudi v Eko projekt, preko katerega smo si izdelali eko ptičjo krmilnico, spoznavali lastnosti vode, ločevali odpadke, si izdelali različne instrumente iz odpadnega in naravnega materiala. V sklopu projekta Zdrav vrtec pa smo skrbeli za čistočo rok in telesa, pogosto uživali tekočine, izvajali različne športne dejavnosti, se pogovarjali o škodljivi hrani, izdelali smo tudi plakat Kaj zobem škodi in kaj ne. Vsak dan si po zajtrku umivamo zobe.

Čaka nas še projekt Varno s soncem, ko bomo čas posvetili pogovoru o škodljivosti izpostavljanja soncu ter varni zaščiti pred sončnimi žarki. Imeli pa bomo še veliko drugih zanimivih dejavnosti, ki nam bodo popestrile poletne dni v vrtcu.

Jana Bartol in Nataša Ponikvar

Metulji smo aktivni ...

MRAVLJICE IN GOZD SKOZI UMETNOST

V mesecu maju smo se lepega sončnega dne Mravljice odpravile na potep po gozdu. Ker je pot do gozda dolga, smo s seboj vzeli velik nahrbtnik. Vanj smo spravili malico in odejo, če bi bili lačni ali utrujeni. Vendar me smo marljive mravljice in se ne damo kar tako. Želja po igri v gozdu je bila močnejša kot kar koli drugega. In res, kmalu smo prišli v gozd, kjer pa nas je čakalo nenavadno presenečenje. Vse-povsod po gozdu so bile na tleh puščice, ki so označevale smer gozdne poti. Na drevesih pa so bile napisane naloge. »Le kdo bi nam to napravil?« so se spraševali otroci. Mogoče je bila veverička, ki pleza po drevesu? Mogoče medved, ki hodi po gozdu? Postajali smo radovedni, zato smo se podali naprej po začrtani poti in pogumno reševali naloge na drevesih. Radovednost otrok je skozi naloge naraščala. Na koncu poti pa nas je čakalo presenečenje. Pod kupom vej je bila skrita votlinica. »Pssstttt, nekdo je notri,« so rekli otroci. »Le kdo bi lahko bil?« Otroci so previdno odkrili veje in zagledali majhnega Zverjaščka. Takoj so ugotovili, da je to lutka, vendar so verjeli vanj, kot da je resničen. Seveda, nam je Zverjašček pripravil potko zato, da ga bomo našli, ker mu je v gozdu dolgčas. Takoj smo ga vzeli za svojega in ga povabili na počitnice v vrtec. Lik Zverjaščka je otroke navdušil, saj je drugačen, nenavaden. Ampak Zverjaščkovih nalog še ni bilo konec, ravno nasprot-no, z njim se je pustolovščina v gozdu šele začela.

»Ali lahko podremo drevo?«

Gozd smo spoznavali na malo drugačen način, na način, ki nam ga nar-ekuje kulturno-umetnostna vzgoja s podajanjem različnih pristopov, ki otroke spodbujajo k ustvarjalnosti, izražanju, sprejemanju umetniških dejavnosti in aktivnemu vključevanju vanje. Otroške želje, ideje in in-teresi so nas popeljali k odkrivanju novega. Predvsem pa smo pri od-krivanju uporabljali vsa čutila ter strmeli k temu, da nam je umetnost nudila možnost ustvarjanja, spoznavanja, sprostitve in uživanja. Pri tem smo veliko pozornosti namenili opazovanju, prepoznavanju pom-

Zverjašček na počitnicah ...

ena narave v našem življenju in se spodbujali k izražanju mnenj, idej ter tudi čustev. Ključnega pomena pri raziskovanju pa so bili materiali, predmeti in prostor, ki smo ga skupaj aktivno odkrivali in spoznavali. Skupaj smo poiskali tisto, kar je bilo za nas najboljše, nekaj, kar je za naš razvoj umetnosti imelo največjo energetska podlago, spodbudo in največji odmerik motivacije. Z Zverjaščkom se je v otrocih spodbudi-lo predvsem njihovo zanimanje in hkrati se je razvijala njihova potre-ba po razširitvi znanja o tem, kar smo videli in doživeli. Preko celega meseca smo krepili doživljanje, omogočali ustrezne spodbude okolja in prostora, vzdrževali dobre odnose in jih ohranjali. V skupini smo se dobro počutili, delovali in izražali svoja doživljanja.

Izkušnje iz gozda smo izražali v likovnih, plesnih in dramskih de-javnostih. Predvsem pri plesnih dejavnostih smo se sprostili in izražali na svoj način, neobremenjeno, brez predpostavke o tem, da je kaj prav ali narobe. Dramska igra in ples sta nam predstavljala zabavo in igro, kjer ne veljajo pravila in omejitve, ampak imamo svobodno možnost izražanja. Postali smo še bolj povezni, saj so nas družili skupni cilji, in-teresi in skrb za novega prijatelja.

Vzgojiteljici Mateja Zgonc in Martina Rupar

OBISK V ŽIVALSKEM VRTU

Leto je hitro minilo. Otroci so postali leto starejši, iz dneva v dan samostojnejši. Veliko že znajo: radi sodelujejo pri dejavnostih, pomaga-jo pri razdeljevanju hrane, skupaj s starši pridno berejo in pripovedu-jejo vsebine ostalim prijateljem, ki so jim prebrali doma starši. Druži jih igra, radi si med seboj pomagajo. Zelo prijetna skupnica radovednih in ustvarjalnih čebelic.

Skupini Čebelic in Murenčkov vsak petek hodimo v glasbeno učilnico, kjer spoznavamo nove pesmice, se jih tudi naučimo in zapojemo našim staršem. Ker smo pravi pevci, sestavljamo že zborček, ki se imenuje Murenčki. Naša učiteljica, zborovodkinja Irena, nas je naučila, da se pri petju lepo obnašamo, sodelujemo z lepim petjem in sodelovanjem.

Letos smo se v mesecu marcu v telovadnici predstavili našim staršem. Vse pesmice smo povezali v glasbeno pravljico – Obisk v živalskem vrtu. Bilo je lepo, starši so nas nagradili z bučnim aplavzom.

V mesecu maju smo obiskali Dom starejših občanov v Cerknici.

Veseli smo bili daril, ki so nam jih naredili starejši.

Kdo pa so starejši ljudje, sem vprašala otroke. Njihov odgovor se je glasil: to so bolj stari ljudje, so tudi bolni in ne morejo hoditi, zato so na vozičku.

Nastop v domu je bil za otroke nova izkušnja, nova dogodivščina, ki jim bo ostala v lepem spominu.

Učiteljica Irena je igrala na klavir, pridružila se je Elvira z igranjem na violino, otroški zborček Murenčki pa je sodeloval z lepim in ubranim petjem že nam znane glasbene pravljičice (Obisk v živalskem vrtu). Ob zaključku so nas poslušalci nagradili z aplavzom. Vsak otrok si je izbral tudi spominček, ki so jih naredili starejši v tem domu. Bili so zanimivi izdelki iz mase, otroci so jih med seboj primerjali in se pogovarjali. Preden smo se odpravili proti domu, smo se posladkali še s sadjem in sokom.

Naslednji dan smo se pogovarjali o obisku v domu in otroci so se tako spominjali:

Martin: všeč mi je bilo, ko smo se vozili z avtobusom.

Zala: videla sem vozičke in tiste, ki niso mogli hoditi.

Gaja: na avtobusu so bili lepi stolčki.

Lena: všeč mi je bila teta, ki se je smejala.

Aleš: všeč mi je bila teta na vozičku, ki nam je dala darila.

Jan: všeč mi je bila ročka, ki jo ima šofer.

Naja: všeč mi je bilo, ko smo peli.

Otroci so opazili, da so nekateri starejši tudi peli in to jim je bilo zelo všeč.

Otrokom je bil najbolj všeč avtobus in veselili so se dne, ko se odpeljemo z avtobusom in obiščemo starejše.

Skupina Čebelic in Ivica Šega

Zborček Murenčki z glasbeno pravljičico ob spremljavi klavirja in violine

PRI MURENČKIH JE LETO HITRO MINILO

Skupaj smo si ogledali lutkovno predstavo v pravem lutkovnem gledališču v Ljubljani. Ogledali smo si zanimivo predstavo o Saprarniški, ki premaga velike težave in probleme in na koncu ugotovi, da je življenje lepo in da vedno za dežjem posije sonce.

Meni je bil všeč duhec. Nina

Meni je bila všeč glasba in pravljičica. Tako pravljičico imam tudi doma.

Sara

Všeč mi je bil duh. Jernej

Meni je bilo všeč, da je Saprarniška dobila od tete lešnike. Urška

Meni je bila všeč požrešna veverička.

Karin

Všeč mi je bil duhec. Marcel

Duhec mi je bil všeč, ker je pomagal.

Rok

Všeč mi je bil duhec, ker je strašil.

Adam

Meni je bil duhec grozen. Aljaž

Tudi meni je bil duhec grozen.

Andraž

E-transformer nam je pokazal, kako je potrebno razdreti gospodinjske aparate, da se lahko čim več delov reciklira.

Spomnim se mobitelov in pralnega stroja. Adam

Všeč so mi bili mobiteli, pralni stroj in razdrta stara televizija. Jernej

Všeč so mi bile baterije, ker jih je bilo zelo veliko. Blaž

Na televiziji so nam pokazali film, kako razdreti aparate. Marcel

Všeč mi je bila razdrta televizija.

Aljaž

Všeč mi je bilo, da sem lahko videl, kakšen je pralni stroj od znotraj.

Gaber

Razdrta televizija mi je bila všeč.

Nejc

Spomnim se računalnika. Urška

Bralna značka nas spremlja kar 4 mesece in povezuje družine in vrtec. Starši si vzamejo čas za

branje in naloge ob zgodbi. Otroci ob njej spoznavamo nove zgodbe, se učimo uporabljati knjige, predvsem pa se ob predstavljanju knjige učimo pripovedovati in poslušati.

Rad doma berem knjige in v vrtnu povem zgodbo. Filip Jan

Všeč mi je, da doma beremo knjige.

Manca

Všeč mi je bil žabec. Jan

Všeč mi je, da lahko berem. Nejc

Všeč mi je, da doma beremo knjigo.

Karin

Lahko smo prinesli tudi svoje knjige. Nina

Hočem, da bi bila spet kmalu bralna značka. Filip Jan

Redno obiskovanje naše občinske knjižnice nas uvaža v svet knjig, literature. V knjižnici izberemo knjige, ki jih nato beremo zjutraj in popoldne v manjših skupinah in pred počitkom vsem otrokom. Knjižničarka zapiše knjige, ki si jih izposodimo. Jernej

Rada grem v knjižnico, ker si lahko sama izberem knjigo. Rebeka

Všeč mi je, da lahko knjigo sam izberem, jo knjižničarka zapiše in jo odnesem v vrtec. Jan

Všeč mi je, ker imajo toliko lepih knjig. Marcel

Všeč mi je, da lahko v knjižnici pogledam knjige. Miha

Bilo je nekoč - drugače kot je danes. Oblačila, delo in stroji, hrana, hiše in življenje v njih ...

Všeč mi je bilo, ker sem lahko v vrtec prinesla staro svetilko. Urška

Zaplesali smo ob zvokih violine.

Spomnim se, da sem prinesel staro cigaretnico. **Jernej**

V vrtec sem prinesel fotografije starih vozil. **Gaber**

Spomnim se, da sem prinesel staro svetilko. **Blaž**

Naše družine ali zakaj potrebujemo mamice in očke.

Mamice potrebujemo, da nas rodijo in pazijo na nas.

Potrebujemo jih tudi, da kuhajo in perejo.

Očke potrebujemo, da nas pazijo in da nas po riti, če nagajamo.

Potrebujemo ga, da hodi v službo in služi denar.

Očka potrebujem, da da Aleksa spat in pazi name.

Očka nas pazi, kadar mamice ni.

Očka potrebujem, da me pazi, da mi kaj kupi in da greva skupaj v gozd po drva.

Naš ekovrtec in čistilna akcija, ki smo jo želeli in imeli v vrtcu. Ob pogledu na smeti ob naših sprehajalnih poteh so sami otroci pričakovali vseslovensko akcijo Očistimo Slovenijo. Zaradi dolge zime kar ni in ni bilo akcije. Ob svetovnem dnevu Zemlje smo ji mi podarili dan, ko smo z veseljem in navdušenjem očistili to, kar opazimo na sprehodih. Za nagrado pa smo se igrali na naših čudovitih igralih, ki nam omogočajo, da bomo spretni in iznajdljivi odrasli ljudje.

Čistili smo odpadke, ker škodujejo naravi. To mi je bilo všeč. **Rok,**

Jernej

Všeč mi je bilo, da smo pobirali smeti. **Adam**

Ni mi bilo všeč, ker so vsi prehitro pobrali smeti in jaz nisem mogla nobene pobrati. **Sara**

Najbolj mi je bilo všeč, da smo pospravili smeti. **Manca, Gaber**

Všeč mi je bilo, da smo našli smeti in jih pospravili. **Urška**

Veseli je na snegu

Slabo, ker ga dolgo ni bilo konec.

Lahko bi ga bilo prej konec. **Blaž**
Všeč mi je bilo, da smo šli na Piškovec, da smo lahko skakali po snegu, se hitro vozili z bobom. **Nina**

Všeč mi je bilo, ko smo se kepali z Žigom. **Adam**

Lepo je bilo, ker smo se lahko kepali. **Rok**

Všeč mi je bilo, da sva se z Žigom sankala. **Andraž**

Igre brez meja – druženje otrok iz vrtcev štirih občin.

Ni mi bilo všeč, da so prišli iz drugih vrtcev, ker so oni zmagali. **Adam**

Ni mi bilo všeč, da so drugi zmagali. **Jernej**

Všeč mi je bilo, da sem lahko tekmoval za nas. **Marcel**

Glasbena matineja.

Všeč nama je bila čarovnica. **Sara in Karin**

Spoznali smo veliko novih inštrumentov.

Vsak ponedeljek obiščemo telovadnico.

Všeč mi je, ker se tam igramo igrice. **Nejc**

Všeč mi je, da se igramo zmaja. **Adam**

Všeč mi je, da se igramo z žogami. **Rebeka**

Všeč mi je, da se v telovadnici igramo, kadar imam rojstni dan. **Jan**

Všeč mi je, da si podajamo žogo. **Blaž**

Rad grem v telovadnico, ker tam tečemo in se igramo z žogami. **Marcel**

V telovadnici mi je všeč, ker se gremo pajka. **Gaber**

Všeč mi je, ko je folklor in se gremo zmajev rep. **Sara**

Skupina Murenčki Martina Ivančič in Irena Setničar

DEJAVNOSTI V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

Letošnje leto je bilo polno dogodivščin za učence in učenke oddelka podaljšanega bivanja, saj so sodelovali v različnih natečajih in projektih: risali so za natečaj Jolly-jev domišljjski podvodni svet, v okviru ekošole so risali vse, kar je mogoče narediti iz odpadne konzerve in plastike, ter skrbeli za rastline, ki krasijo naš šolski vrtiček.

Izdelek učen in učencev OPB 1: dirkalni avto

Tudi letos so veliko ustvarjali iz odpadnega materiala. Nastale so vrtačke iz odpadnih zgoščenk, dirkalni avtomobili iz odpadne jajčne embalaže, pikapolonice iz plutovinastih zamaškov ... Mamice smo razveselili s papirnatimi rožicami, družine in prijatelje s čestitkami in manjšimi darilci, del čestitk smo podarili Rdečemu križu. Vsi izdelki, ki so jih učenci ustvarili v okviru podaljšanega bivanja, so bili razstavljeni na okrašenih hodnikih, ki smo jih sami dekorirali.

Trenutno se ukvarjamo z natečajem, ki ga je razpisala revija Unikat. Končni izdelek bo krasil naš hodnik v mesecu juniju. Z učenci upamo, da bomo izbrani in objavljeni v reviji. V mesecu juniju nas čaka še zadnja dogodivščina, in sicer zaključni piknik, ki bo namenjen učencem OPB 1. V šolski kuhinji bodo sami poskrbeli za prigrizke.

Učenci in učenke OPB 1

Učencem med ustvarjanjem v podaljšanem bivanju ni manjkalo domišljije, sproščenosti, igrivosti, petja in plesa ob moderni glasbi ter veliko smeha v prostem času. Upamo, da nam tega in novih idej ne bo primanjkovalo v novem šolskem letu!

Ester Palinkaš, učiteljica podaljšanega bivanja

Pri mizi

ISKALI SMO RIME

Pogovor o pisateljih, ilustratorjih in pesnikih nas je ponesel k rimam. Iskali smo besede, ki se rimajo. Sestavljali smo rime, narisane na sličicah, in si izmišljali svoje. Rime smo postavili v povedi. Nastale so zanimive in čisto posebne »pesmice«.

Po griču je tekla lava
in nastala je rdeča kava.
Na griču je sedel baubau
in se z mlekom zmešal v kakav.
Nekoč je bila majhna hiška,
v njo je zlezla miška.
(Juš Kostajnshek)

Smrdel je nogavica,
smejale se je rokavica.
Nekoč živel je krof,
spremenil se je v cof.
(Aljaž Štrukelj)

Nekoč je bil zvonec,
ker je razbil lonec.
Nekoč je bil cof,
ki pojedel ga je krof.
(Alen Pavčič)

Po cesti se je sprehajala omara,
povozila jo je košara.
Svetla luč
je stresla ključ.
Prilepil sem znamko,
ki je zategnila zanko.
(Nik Premrl)
Nekoč je žvela mačka,
ki jo je bolela tačka.
Nekoč je žvel lonec,
ki se je naenkrat spremenil v zvonec.
(Lili Šarc)

Na hribu je bila palača,
notri je šla krtača.
Potepal se je krof,
ki padel je na cof.
Potepala se je lopata,
ker zavezala jo je kravata.
(Jan Zgonc)

Na polju je bil rdeči mak,
ki pojedel ga je rak.
Nekoč je žvel vijak,
ki potonil je v lijak.
Žvela je kravata,
umazala se je kot lopata.
Nekoč je bila knjiga,
izgledala je kot figa.
Las je dišal kot črn pas.
(Petra Zabukovec)

Žvel je šal,
ki pisal se je Val.
Vijak je zlezel v lijak.
Na hribu je žvel zvonček,
ki pljusnil je v lonček.
Lonček je dišeč kot zvonček.
Bila je koža,
v katero se je spremenila roža.
Kepa je postala repa.
Videla sem hruško,
ki je imela na čelu buško.
(Nike Šega)

Na polju je bila košara,
ki pojedla jo je omara.
Nekoč je žvela zanka,
ki pojedla jo je znamka.
Nekoč je bila velika repa,
potem pa majhna kot kepa.
Nekoč je žvela sveča,
ki pomahala ji je vreča.
(Klara Knavs)

Za vrati je bila vreča,
vanjo je skočila sreča.
Žvel je kos,
ki je županu zlezel v nos.
(Mai Zakrajšek)

Prvarji z učiteljico Petjo Ilejšič

Matej Premrov, 6. r.

GRAD IN MIŠI

(Pravljica)

V davnih časih je v majhni vasici stal čokoladni grad in v gradu so živele mama miš in tri miške. Ampak te miši so kralju delale težave. Ponoči, ko je šel kralj spat, so začele gristi grad in to grizljanje je bilo tako hrupno, da kralj vso noč ni mogel spati. Nekega dne se je kralj odločil, da kupi mačka. Pripeljal ga je v grad in ga izpustil. Maček je miške kmalu našel. Mama miš je hitro stekla v luknjo, miške pa so bile počasnejše in maček jih je pojedel. Mama je nekaj dni jokala, potem pa se je spomnila, da imajo v gradu čarobni napitek. Kmalu ga je našla in stekla do spečega mačka, ga polila z napitkom in maček je kar naenkrat izginil in miške so ostale žive. Mama jih je objela in skupaj so srečno živeli do konca svojih dni.

Jaka Hiti, 3. razred

SKRIVNOSTNI ČEVLI

(Pravljica)

Nekoč sta žveli kmetica in deklica. Bili sta zelo revni. Nekega dne reče kmetica deklici: »Draga moja deklica, pojdi v gozd in poišči tri majhne bele zajčke in jih prinesi domov.« Deklica je šla v gozd, hodila je in hodila, a zajčkov ni našla. Ko je še naprej hodila, je ugotovila, da se je izgubila. Videla je nekaj rdečega v travi. Pogledala je in našla je rdeče svetlikajoče se čevlje. Nataknila si je čevlje in kar naenkrat so jo čevlji ponesli k trem belim zajčkom. Deklica se je razveselila, pobrala tiste tri zajčke in rekla čevljem: »Dragi čevlji, odpeljite me domov.« In čevlji so jo odpeljali domov. Kmetici je dala tri zajčke. A ti zajčki so bili posebni. Ko jim daš jesti, ti za uslugo dajo denar. In tako sta kmetica in deklica živeli srečno do konca svojih dni.

Laura Ponikvar Zakrajšek, 3. razred

Mentorica: Barbara Širaj

MUCE IZ GLINE

Laura Ponikvar Zakrajšek, 3. r.

Tjaša Širaj, 3. r.

Nadja Zakrajšek, 3. r.

Mentorica: Barbara Širaj

ČETRTOŠOLCI smo preko cel-ega šolskega leta ustvarjali na različnih področjih. Različne zgodbe pa so nastale predvsem pri urah slovenskega jezika. Iz določenih besed (sopomenk, pomanjševalnic) smo morali npr. sestaviti svojo zgodbo, izmisliti smo si morali recept za čarovniško juho, se vživeti v vlogo psihologa in svetovati gospe Tončki, ki je imela težave, pravljici z naslovom S kačo se je oženil smo morali napisati začetek, postaviti smo se morali v vlogo igrarice, ki so jo otroci dobili za darilo ipd. Preberite, kaj je nastalo.

DEČEK Z VZDEVKOM PREKLA
Nekoč je živel deček, ki so ga klicali Prekla. Imel je čarobno kroglo in orglice, ki jih je ob koncu igranja vedno pridno pospravil v škatlo. Nekega dne so bile v tistem kraju olimpijske igre.

Keramične hišice, 8. r.

Predsednik teh iger ga je povabil, da zaigra na orglice in z baklo prižge olimpijski ogenj. Prekla je z veseljem sprejel povabilo.

Anže Pakiž in Erik Korenjak

POLŽKOVO JUTRO

Nekoč je živel polžek, ki je zelo rad jedel žemljice. Takoj, ko je vstal, si je nadel uhančke, zapel gumbke na srajci, vzel ključke in oddrvel po lestvici v avtomobilček. Kar med vožnjo si je nadel čevljičke in se odpeljal do pekarnice, kjer je že dišalo po sveže pečenih žemljicah.

Zarja Kovačič

POBALIN

»Ti mulc, smrkovec mali!« zakriči očka. A ta fant še vedno vrešči na ves glas, saj se boji, da mu ati ne bo dal

nekaj po zadnji plati. Plašno zbeži po stopnicah v svojo sobo, saj ve, da je res poreden in živ. Medtem ko ga očka išče, pa tudi misli misli, da je ta fant zelo živahen in neubogljiv. Zato pokliče še mamo in ji vse pove.

Manca Milavec

RECEPT ZA ČAROVNIŠKO JUHO

Sestavine: koreninice zdravilne špajke, izvleček diktamnusa, koreninice zlatega korena, pelinova raztopina, bezoar, bodica ježevca.
Postopek: Koreninice zdravilne špajke zdrobimo in jih stresemo v kotel. Dodamo izvleček diktamnusa in premešamo sedemkrat v desno in enkrat v levo stran. Dodamo zdrobljene koreninice zlatega korena in bezoar, pelinovo raztopino in bodice ježevca. Čarovniška juha je uporabna za lovljenje živali, saj iz njih iztresa strupe in jih obenem uspava. Za mesojedce je v juho potrebno dodati še surovo

prižgite nežno muziko za pomiritev.

KRALJIČNA JE KAČA

Nekoč so bili za devetimi gorami in sedmimi vodami trije gradovi. V enem izmed teh sta živela kralj in kraljica, ki sta imela desetletno hčerko. V drugem gradu je živela hudobna čarovnica, v tretjem pa vila. Kraljična je šla na obisk k vili in skupaj sta se šli sprehajati po polju. Srečali sta čarovnico. Kraljična ni vedela, da je hudobna, vila pa je. Čarovnica je kraljično povabila k sebi domov na grad. Ker ji vila ni dovolila, jo je čarovnica začarala v grm. Čarovnica je kraljično ugrabila in ji dala piti čaj, v katerem je bil čarovniški napoj. Kraljična se je spremenila v grdo, črno kačo. Kača se je ustrašila in zbežala v gozd. Živela je v stari lipi, dokler je ni našel deček Mižek in se z njo poročil.

Luka Milavec

UPIRAM SE, TOREJ SEM

Sodelovali smo na natečaju haikuja »Upiram se, torej sem!«, h kateremu nas je povabila OŠ Franceta Bevka iz Tolmina. Iz prispevkov slovenskih šol je nastal zbornik, v katerem so objavljeni tudi haikuji naših učencev.

Mentorica: Martina Kočever

Alin Stefany Kramar, 9. r.

Puntam se,
ko nekaj ne zmorem.

Špela Zakrajšek, 5. r.

Oči reče, naj zlagam drva.
Zavijem z očmi in rečem,
da ne bom.

Maša Hiti, 5. r.

Karmen Zabukovec, 6. r.

Ata se punta,
je čisto brez funta.

Matej Premrov, 6. r.

Puntarji se puntajo,
ljudje pa –
poljubljajo.

Matej Klančar, 6. r.

Vsi se upiramo,
vsi se puntamo,
a šola je ostala ista.

Nika Zabukovec, 8. r.

Hodim, migam,
saj sem mlad.
In se puntam kot vsak.

Lovrenc Ponikvar, 8. r.

Jojo

Živijo! Jaz sem rdeč jojo. Meti me je prinesel sv. Miklavž. Meta je prijazna in uspešna punca. Ko me je zjutraj videla, je bila zelo vesela. Še isti dan me je nesla v šolo. Tam mi je bilo zelo všeč. Metini sošolci in sošolke so me bili vedno zelo veseli in so se igrali z mano. Vsak dan me je Meta po igranju skrbno pospravila na svoje mesto. Tako je bilo nekaj mesecev, a kmalu se je spremenilo. Meta me po šoli ni več vzela v roke, ampak se je igrala z drugimi igraricami. Tako so minevala leta. Letos pa je na obisk prišla Metina sošolka Manca in me vzela v roke. Nato me je Meta spet opazila in se začela igrati z mano.

Meta Drobnič

Mentorica: Ksenija Brus

meso, ki ga dodamo na koncu. Če pa lovimo kače, moramo v juhi nekaj časa namakati očičeno miš. Napoj je za ostale živali učinkovit tudi brez koreninice zdravilne špajke.

Jakob Šega

NASVET

Gospa Tončka se zelo hitro razjezi in v jezi počne nenavadne stvari, ki jih kasneje obžaluje (razbija krožnike, vpije na družinske člane, podi živali ...). Družina zaradi njenih izbruhov jeze zelo trpi. Dr. Aljoša Intihar ji je svetoval naslednje:

Gospa Tončka, najprej preštejte do deset. Če to ne deluje, pojdite v sobo in berite. Če še vedno ni bolje, globoko vdihnite in izdihnite, najmanj desetkrat. Če ste poročeni, prosite moža, da vas pusti pol ure pri miru in si

VARNOSTNI PAS

*Pas, pas,
ta ni za okras.
Ko v avto se usedeš,
tako po njem sežeš.
To varnostni je pas,
ki v prometni nesreči rešuje nas.
Prilega vsem se ljudem,
saj nudi varen objem.
Kdor ga ne uporabi,
tudi za kazni veliko denarja porabi.
Uporabljajmo varnostni pas,
saj je to dobro za nas.*

Maj Zidar, 5. razred

Gregor Zabukovec, 8. r.

MALE BLOKE ALI VAS FARA NA BLOKAH

Fara je majhna vasica, ki leži na severni strani hriba Vidma in ob potoku Farovščica. V zgodovini se je vas imenovala Majhne Bloke, skozi katero je mimo cerkve sv. Mihaela vodila glavna pot iz Dolenjske proti morju. Cerkev so Turki požgali leta 1472, nato so jo krajani ponovno zgradili in tudi to so Turki požgali z vaščani vred. Že v tistem času se je odvijal sejem sv. Mihaela. Leta 1926 je bila zgrajena kaplanija. To je naša sosednja hiša s številko 2. V prejšnjem stoletju je bila na hribu Videm tudi jadralska šola. Ostanki hangerja so vidni še danes. Pri Fari je bila tudi stara osnovna šola. To je zgradba tik pod cerkvijo, nad s slamo krito hišo. Dedek od mojega očija je imel trgovino in gostilno v hiši, v kateri je moj oči še živel. Žal te klavnice in zgradbe, ki je bila na posesti, ni več. Pri Fari pa so imeli tudi mlin, ki je stal ob potoku pri kapelici. Staro neuradno ime za prebivalce

Fare je »Piparji«. To ime so dobili ob gradnji vodovoda Sušica. Sedaj ima moja vas vsaj 15 hiš in približno 52 prebivalcev.

Monika Mulc, 5. razred

Laura Lavrič Cascio, 7. r.

RAVNE NA BLOKAH

Ravne na Blokah ležijo na Notranjskem, jugovzhodno od Nove vasi, na meji z občinama Loški Potok in Sodražica. Rob planote, na katerem je vas, obdajajo hribi Belovka, Blošček, Javorje, Senice in Kabel, potem pa se svet strmo spusti proti soteski Kadice.

Ravne so manjše naselje s 30 hišami, 71 prebivalci, 26 pa jih prihaja predvsem ob koncih tedna in praznikih. Nekateri prebivalci se še vedno ukvarjajo s kmetijstvom, večina pa jih hodi na delo v bližnjo in daljno okolico.

V Ravnah stoji cerkev sv. Filipa in Jakoba, ki do vrha zvonika menda meri 22 m. Ostale zgradbe pa so stanovanjski objekti in gospodarska poslopja. Včasih sta bili pri Trhlenovih trgovina in gostilna. V zadnjih letih smo vaščani s skupnimi močmi zgradili igrišče in poleg postavili še brunarico.

Izvoru imena Ravne nisem točno

ugotovila. Nekateri pravijo, da ime Ravne zato, ker vas stoji sredi ravnine.

V preteklosti se v Ravnah ni rodila nobena znana oseba. Danes pa je tukaj doma župan občine Bloke g. Jože Doles.

Polona Bačnik, 5. razred

Klemen Kraševac, 8. r.

**STARI OBJEKTI
POKRITI S SLAMO**

V vasi Fara, kjer stanujem, stoji hiša pokrita s slamo. To je Ponikvarjeva ali po domače Mežnarjeva domačija s številko 3. Hiša je verjetno stara okoli 400 let ali več. V svoji zgodovini je na žalost enkrat pogorela. Objekt je zelo natančno umeščen v prostor in ima zelo racionalno razporeditev notranjih prostorov za takratni čas. V pritličju je bila shramba za živila in hlev. V nadstropju je bila črna kuhin-

ja, kmečka soba s krušno pečjo in spalnica, v podstrešju pa dimnica, v kateri so sušili meso. Suho meso je bilo zelo pomembno za prehrano, saj hladilnih skrinj in hladilnikov ni bilo. Objekt ima majhna dvojna okna s polkni. Pozimi je to pomenilo majhne toplotne izgube, v letnem času pa je bila hiša hladna. Izkoriščali so tudi toploto iz hleva, saj je skozi »štekadur« uhajala toplota v bivalni del. V notranjost te hiše lahko opazimo zidno omaro, takratni trezor. Dimnika ni bilo, zato je bilo kurišče krušne peči in ognjišča speljano na podstrešje, kar je bilo zelo nevarno za požar. Hiša je imela dva vhoda. Eden je bil usmerjen proti dvorišču, drugi pa preko dvoramnega stopnišča na cesto. Pred približno tridesetimi leti je bila na Blokah zelo huda zima in takrat je buldožer, ki je plužil cesto, odrinil s snegom vred tudi stopnišče. Zato je vhod preko čudovitih lesenih vrat zaprt. Za izdelavo kritine je bila najbolj primerna slama od rži ali pšenice. Obdelava le-te je potekala ročno: žetev, sušenje snopov v kozolcu, mlatenje s cepci, česanje in vezanje v velike skupnike – snope. Za sušenje so uporabljali kozolce. Zadnji pokrit s slamo stoji še na škuščem.

Kaj je že to, luknjica pri luknjici pa vodo drži? (slamnata streha)

Monika Mulc, 5. razred**Mentorica: Pavla Ponikvar**

Kompozicija, 7. r.

OBISK SORODNIKOV

Lansko poletje mi je bilo še posebej všeč. Najbrž se sprašujete, zakaj. Pa naj z vami podelim svoje doživetje. V Slovenijo so prišli na obisk sorodniki iz Nemčije.

Že en teden prej smo pripravljali stvari: mize, prostor, hrano in vse drugo, da bi že ob prvem pogledu dobili dober vtis. Pomembno se nam je zdelo, da se prvi dan zberemo kar vsi skupaj in našim daljnim sorodnikom zaželimo dobrodošlico. Tako smo se vsi sorodniki zbrali pri mamičini teti. Tam smo naredili pravo "fešto". Kljub dežju smo se imeli zelo lepo, saj se je pelo, plesalo, jedlo in pilo. Za glasbo sva poskrbeli s sestro Simonono. Mami je imela tudi lep uvodni govor. Hrane je bilo na pretek in ni se bilo treba bati, da bi je zmanjkalo. Res, da niso prišli vsi sorodniki, saj so bili nekateri na morju.

Nika Kocjančič, 7. r.

Najbolj pa sem bila žalostna, ko sem izvedela, da na praznovanje ne pride moja mala sestrična z ansamblom, saj so imeli ravno tisti dan nastop. Res škoda.

Napočil je glavni trenutek, ko so pred Antona, Rozmari, Mihaela in Manfrida prinesli veliko torto. Torta je bila zelo zanimiva, saj je bila na polovici torte narisana Slovenija (kokoška) in napis dobrodošli, na njeni drugi polovici pa je bila narisana Nemčija in napis istega pozdrava po nemško. Sorodniki so jo bili zelo veseli.

Malo so se še pozabavali, nato pa so že pošteno utrujeni odšli k moji stari mami, kjer so imeli prenočišče in dom za štirinajst dni. Ostali sorodniki smo se še

malo poveselili, nato pa odšli vsak v svojo smer. Anton in Rozmari sta pri nas ostala vseh štirinajst dni, zato smo se veliko pogovarjali.

Naj še povem nek smešen dogodek.

Mami jim je postregla "pohano" piščančje meso. Seveda pa je znal slovensko govoriti samo Anton in je vprašal: "Kakšno meso je to?" Starši so mu nekaj razlagali, jaz pa polglasno rečem sestrični: "Chicken!" Seveda pa so to vsi slišali in se začeli smejati, kajti tudi Mihael iz Nemčije je besedo razumel kot vsi drugi in tako ni bilo potrebnih nobenih razlag, kakšno meso je.

Na žalost pa se je bivanje sorodnikov izteklo in morali so nazaj v Nemčijo. Vsi skupaj smo jih bili veseli in upam, da tudi oni nas.

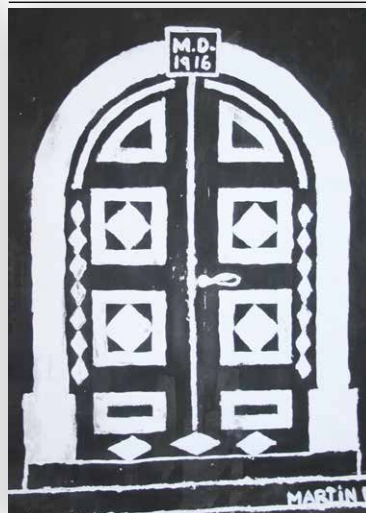
Anita Zakrajšek, 7. r.

PLAVANJE

Ko sem bil star tri leta, sem bil pravi razgrajač, vendar nisem znal plavati. Mami me je opazovala in spoznala, da se zelo bojim morja. V vročem avgustu smo se radovedno odpravili na otok Bol. Zelo sem se veselil trajekta, ker se še nikoli nisem vozil z njim. Užival in nagajal sem mojemu atiju, mamicini in bratcu Galu. Bil sem važič s kapo, sončnimi očali in v roki držal pokvarjen telefon. Ko smo prispeli na Bol, smo se izkricali z ladje, ki je bila ogromna, celo večja od mene. Razpakirali smo se v hotelu, nekaj pojedli in se odšli kopat v hrvaško morje. Prvič ko sem skočil s pomola, sem se začel jokati, saj so se mi v nogi

zapičile iglice bodičastih morskih ježkov. Dva dni me je bolela noga, nato mi je odleglo. Ati me je učil plavati. Bil sem resen in vztrajen. Žabica mi še ni odgovarjala, medtem ko sem »kravel« obvladal. Delal sem se, da sem Michael Phelps. Proti večeru sem si na glavo nadel potapljaško masko in plavutke. V vodi sem našel veliko školjk, kamnov, mivke in seveda morske živali. Zvečer smo se sprehajali ob prečudoviti obali. Kupil sem si vodno žogico in poker karte. Vsako jutro smo se odpravili na tek okoli mesta. Gala sem frčal v glavo, mamico izzival, na atija pa sem se naslanjal. Ko sem plaval, me je mami iskala v morju, kjer sem se skrival pod vodo, nato pa sem prišel iz vode in močno zakričal. Mami se je od strahu zvalila v vodo. Mogoče sem kakšen dogodek z našega morja izpustil, ampak bil sem resnično navihan.

Žak Modic, 7. r.

Martin Drobnič, 7. r.

NEZGODA IN CIGANSKI PLES

Nekega dne smo se z avtomobilom zaleteli. Poklicali smo Borisa, ki živi v romskem naselju, da pride iskat naš »karamboliran« avtomobil. Po eni uri je prišel s svojo ekipo po avto. Boris je rekel, da bo za avto plačal najmlajšemu gospodarju. To sem bil seveda jaz. Pogostili smo jih, zato nas je tudi on povabil k njemu domov na ciganski ples.

Že naslednje jutro smo se odpravili v Kočevje k Borisu. Ko smo prišli tja, so nas lepo pogostili, mene pa prav posebej, saj jim je mami povedala, da imam rojstni dan. Podarili so mi konja ponija

z imenom Lisko. Razkazali so še stroje, kot so bagri, tovornjaki in stiskalnice za avtomobile. Mojemu očetu in meni je Boris pokazal še traktor. Popeljali so nas še do ostalih živali, ki so se pasle.

Doživetje večera je bilo, ko so zaplesali ciganski ples.

Lep dan smo preživeli z njimi in se še dolgo po vrnitvi domov pogovarjali, kako je bilo.

Kevin Škulj, 6. r.

Hana Zakrajšek, 6. r.

NAUČIL SEM SE

Ko sem se leta 2000 rodil, me je mami čez nekaj mesecev začela učiti hoditi. Učila me je tudi jesti in govoriti. Ko sem bil star dve leti in pol, sem že tekel kot puma. Čez sedem let me je oči učil voziti traktor. Ko sem speljal, nisem mogel pritisniti na sklopko. Traktor je kar skočil naprej in sem se peljal naprej v prvi prestavi. Pri devetih letih me je Domen učil voziti štirikolesnik. Ko sem prišel v Ravnik, me je ata navadil molsti kravo.

Tilen Širaj, 7. r.

PRIPOVED STARE MAME

Ko sem bil še majhen, mi je moja stara mama pripovedovala različne dogodivščine iz svojega življenja.

Ko sem bil na počitnicah pri njej, mi je vsak dan povedala nekaj novega. Tako sem iz njenih besed razbral, kakšno je bilo njeno življenje v tistih časih. Prav tako kot mi so tudi oni imeli določen urnik opravi, ki pa je bil precej drugačen od našega. Nam je težko napisati domačo nalogo, oni pa so morali poleg domače naloge še trdo delati na kmetiji. Pred odhodom v šolo, so morali nakrmiti živino. Ker so zaradi tega večkrat zamudili v šolo, so jih učitelji kaznovali, in sicer tako, da so jih

tepli s šibo. To je bilo v tistih časih dovoljeno. Poleti so hodili v šolo bos, pozimi pa v zelo skromni obutvi. V šoli niso imeli zvezkov, ampak so pisali na tablice s kredo. Po končanem pouku, so odšli domov in opravljali različna kmečka opravila. Moja stara mama je hodila iz vasi Ravne v šolo, ki je bila takrat pri Fari. Ker je zaradi kmečkih opravil večkrat manjkala, ji je učiteljica rekla, da pride v šolo samo takrat, ko jim zmanjka soli. To je dejala zato, ker je bila trgovina v bližini šole. Ker je bila v tistem času tudi druga svetovna vojna, so morali spati v hlevu, kajti vas je bila požgana in hišo so popravili šele po vojni. Nahriniti so morali tudi veliko vojakov, ki so prihajali v vas. Življenje v tistem času je bilo res težko. Preživeti so morali samo z enim obrokom hrane na dan. Zjutraj ali zvečer pa so pojedli kakšno jabolko ali posušen krhelj.

Kljub temu pa je bilo, po besedah moje stare mame, življenje vseeno lepo in zanimivo.

Gal Modic, 6. r.

Sara Žnidaršič, 9. r.

PO MOKO STA ŠLI

Ko je bila moja mami majhna deklica, je živela na veliki kmetiji. Z njo sta živela še brat in sestra, ki se je šolala v Ljubljani, ob sobotah pa je redno prihajala na obiske. Pomagala sta ji pri kmečkih opravilih. Vsak od otrok je imel razdeljene naloge, kaj mora postoriti. Nekega dne sta se odpravili moja mami in sestra peš v bližnji mlin, da bi jima zmelili žito in nazaj pripeljali moko. Vzeli sta voziček, ki jim ga je naredil oče, in se odpravili do bližnjega mlina. Tam sta počakali, da je mlinar zmel žito, moko naložil na voziček in odpravili sta se nazaj proti domu. Ko sta hodili po poti, sta zagledali staro gospo, ki je v vasi veljala za vaško posebno in strašila otroke, da jih bo

ukradla. Bili sta tako prestrašeni, da sta začeli jokati in teči, kolikor so ju nesle noge. Ko sta pritekli domov, sta ugotovili, da sta vrečo z moko izgubili po poti. Ko sta se moja mami in sestra umirili in prepričali, da vaške posebne ni v bližini, sta se odpravili nazaj po moko in jo varno pripeljali domov.

Nejc Šraj, 6. r.

SMUČANJE

Bilo je še zelo zgodaj, ko smo se odpravili na smučanje. Vozili smo se kar nekaj časa, saj smo šli v Avstrijo. Ko smo prispeli na cilj, smo se preobuli in preoblekli ter se pripravili na prvo vožnjo. Po nekajurni vožnji smo se ustavili in malo pomalicali. Ker je bila ura že tri, smo se zadnjič spustili po belih strminah. Jaz, Katja in oči smo šli malo izven proge po »kuceljčkih«. Katja je peljala zelo počasi, zato sem jo hotela prehiteti, a sem bila pri tem neuspešna. Pri drugem poizkusu se mi končno ponudila priložnost za prehitevanje. Katjo skušam prehiteti ter jo pri tem »zbijem« in poškodujem. Sprva ni mogla vstati, saj jo je bolela trtica. Previdno smo se odpravili po progi navzdol, ampak meni ni bilo še dovolj in sem se ponovno spuščala po »kuceljčkih«. Ker sem imela preveliko hitrost, sem zapeljala v kanal. Oči mi je moral pomagati priti vem, saj sem se »zagozdila«. Dovolj nam je bilo, zato smo se odločili za odhod. Ker smo bili zelo sestradani, smo se odločili, da gremo na večerjo. Oči je pustil na sedežu prenosni računalnik in ostale dokumente. Ravno smo začeli večerjati, ko je v gostilno prišel policist in vprašal, čigav je avto zunaj. Oči mu je povedal, da je naš. Policist mu je povedal, da če ne bi bilo sosed, ki je videl tatove, ko so vlamljali v avto, bi ostali brez stvari. Še sreča, da avto ni bil nič poškodovan, saj so pravočasno prišli policisti in odpeljali tatove. Naučili smo se, da je treba vedno varno spraviti dragocene stvari. Jaz pa sem se naučila, da ni dobro divjati po smučiščih in da nisi tam sam.

Sara Zidar, 6. razred

Sašo Lužar, 9. r.

DOMIŠLJIJSKI SPISI

SREČAL SEM URŠKO V DISKU

Nekega dne je fant po službi odšel v disko. Tam je bilo veliko ljudi, ki so plesali in pili. Fant se je odločil, da odide k šanku. Ko je bil na poti tja, je gledal luči, ki so se vrtele v različnih barvah. Ker ni bil pozoren, se je zaletel v neko dekle. Oba sta padla na tla. Takoj ko se je pobral, jo je spoznal. To je bila Urška - v časopisih revijah je bila na naslovnica, ker je bila najlepša v Sloveniji. Najprej se je jezila nanj, ker si je med padcem pokvarila pričesko in obleko. Zelo je bila jezna, on pa nanjo. A potem se je umirila in mu povedala, da tu dela in ga vprašala, če bo kaj pil. Rekel je, da bo pivo. Dobil ga je in plačal. Ko je popil, jo je vprašal, če bi zaplesala. Zavrnila ga je. A se je že v naslednji minuti premislila. Glasba je bila zelo glasna. A onadva sva plesala in plesala. Nato jo je vprašal, kje domuje. Rekla je, da kar v disku, ker nima doma. Povabil jo je, naj pride na hišno številko 23 na Starovaško cesto, če bo hotela. A ni prišla. Naslednji dan po službi je šel spet v disko in spet je bilo vse kot prej, razen trčenja. In to se je ponavljalo kak mesec. Enkrat je pozabil priti v disko. Potem je Urška prišla k njemu in vprašala, če lahko živi pri njem. Rekel je, da lahko in jo povabil na večerjo. Bila je zelo srečna in ostala je pri njem doma. Oba sva bila zelo vesela.

Gregor Zabukovec, 8. r.

LEPOTICA

Bilo je v začetku poletja. Sonce je že močno pripekalo. Na šoli je vladal gromozanski nemir. Vsak iz med učencev si je v mislih že delal načrte za počitnice.

Skupina fantov se je odločila, da bo svoje počitnice preživela v tujini. Imeli so različne ideje o kraju počitnic. Odločili so se, da obiščejo otok Sicilija. Napočil je čas, ko so se z avtobusom odpeljali do Benetk, kjer jih je čakala ladja. Veseli so bili, da ni bilo staršev, saj bi jim ves čas težili. Na ladji je bilo, za ugodno ceno, zelo udobno. Poležavali so v sobi, se razgledovali po palubi in opazovali lepoto morja. Na ladji so opazili skupino lepih deklet. Res, da so bili fantje malo sramežljivi, ampak so vseeno kakšen pogled namenili tudi puncam. Te so ga brez oklevanja vrnila nazaj.

Po pristanku so se nastanili v hotelu. Čez približno eno uro so odšli v disko. Zelo so se zabavali. Nekateri so med plesom popili toliko, da so potem samo iz klopi vrešče spremljali glasbo. Med plesom so zagledali isto skupino deklet kot na ladji. Spogledali so se. Ena iz med punc se je napotila proti fantu. Čisto je prebledel. Pozdravila ga je in nagovorila. Fant se je polglasno odzval povabilu na ples. Nekaj časa sta v tišini plesala, nato pa se je fant opogumil. Vprašal jo je, kako ji je ime. Ni je želel odgnati, zato ji je med plesom povedal nekaj smešnega. Punca se je prisrčno nasmehnila.

Po končani zabavi jo je pospremil do hotela, kjer jo je za slovo poljubil in vprašal, če se lahko dobita naslednji dan na plaži.

Klemen Kraševac, 8. r.

PRAVLJICA

Živela sta dva brata. Starejši je bil že izkušen z vsakodnevnim življenjem, mlajši brat pa je bil še malo igriv.

Ker so bili pri njih revni, sta se šla izšolat za poklic, mlajši brat se je šel učiti za gozdarja, starejši pa za učitelja. Bila sta zelo uspešna. Ko so minila štiri leta, sta končala s šolanjem. Ker sta bila uspešna, sta dobila nagradi. Mlajši brat je dobil mošnjo z močjo, da se vse, kar pade vanjo, pomnoži. Starejši brat je dobil knjigo z močjo, da ti odgovori na vsako vprašanje. Mlajši brat se je začel odpravljati domov. Med potjo ga je ujela noč. Šel je do gostilne. Na tleh je našel denar. Vrgel ga je v mošnjo, ki se je napolnila z denarjem. S tem denarjem si je kupil prenočišče. Ko je nek pijanec videl, kaj je storil mlajši brat, si je zaželel to mošnjo. Šel je do njegove sobe in jo ukradel. Starejšega brata je zanimalo, kako gre mlajšemu. Vprašal je knjigo in izvedel, da so mlajšega brata okradli. Brž je šel do tega pijanca in mu dejal, naj vrne mošnjo, drugače bo v njegovo hišo sedemkrat udarila strela. Pijanec se je ustrašil in mu vrnil mošnjo. Starejši brat je trikrat potrkal na sobo mlajšega. Ta mu jih je odprl. Vrnil mu je mošnjo in skupaj sta odšla domov. Doma ni bilo več revščine, saj so imeli mošnjo, v katero so vrgli denar. Če pa jih je karkoli zanimalo, so vprašali knjigo. Starejši brat si je čez pet let zaželel princeso za ženo. Šel jo je zaprositi za roko. Ta mu je odvrnila, da le pod pogojem, da naslednji dan vidi poln travnik

rož. Starejši brat je vprašal knjigo, kaj naj stori, in povedala mu je, naj vrže semena rož na travnik, nato pa naj prosi sonce in oblak, da bi jih prepričala, da zrastejo hitro. To je storil in naslednjega dne je bil travnik poln rož. Zdaj se je bila princesa voljna poročiti se z njim. Svatba je bila dolga tri dni in tri noči.

In živeli so srečno do konca svojih dni.

Matej Klančar, 6. r.

Sara Zidar, 6. r.

TRI SESTRE IN ČUDEŽNO JABOLKO

Nekoč pred davnimi časi so živele tri sestre, ki so se imele zelo rade. Bile so tudi zelo lepe in dobrodušne, dokler ni nekega dne najmlajša sestra dobila fanta. To sta ji starejši sestri zavidali, saj oni dve nista našli pravega fanta zase. Najmlajši sestri je njen fant povedal, da ima tudi on dva brata, kot ona dve sestri. Domislita se, da osrečita brata in sestri. Nekoč sta jih povabila na zabavo, kjer sta se brata spoznala s sestrami. Zdaj so bili vsi zadovoljni. Nekega dne pa sta najmlajša otroka sprla na smrt. To so hoteli rešiti, a niso našli uspešnega načina, da bosta fant in punca spet srečna. Najmlajša sestra, ki se je sprla, je veliko jokala. Kar naenkrat pa je v sobo priskakljalo lepo čudežno jabolko in ogovorilo sestro: »Nič se ne boj! Jaz ti izpolnim vsako željo!« Sestra se je začudila, nato pa izrekla željo čisto po tiho, da jo je bilo komaj kaj slišati. A jabolko jo je slišalo in je reklo: »Zdaj pa zaploskaj in želja se ti bo izpolnila!« Sestra ga je ubogala in naredila, kot ji je bilo naročeno. Želja

se je uresničila, sestra in njen fant sta bila spet prijatelja. Drugi so se čudili, kako je to mogoče. Nekega večera, ko se je sestra pogovarjala z jabolkom, so jo drugi na skrivaj opazovali in se čudili. Naslednje jutro je odšla sestra nakupovat in ko je ni bilo doma, sta sestri prišli v njeno sobo po jabolko, ki ga je po nesreči pustila doma. Vzeli sta ji ga in si zaželeli, da bi bili bogati, da bi bili princesi in še vse drugo. Jabolko ju je ubogalo in izpolnilo vse želje. A pri tem se je zelo

utrudilo in odmrlo. Ko se je sestra vrnila, je na tleh opazila rjavo jabolko in v njem svoji sestri ki sta se poročili in postali princezi. Ostala je sama, čisto sama, in cel dan jokala. Potem pa je skozi okno priskakljalo drugo jabolko in jo vprašalo, kaj se ji je zgodilo. Sestra mu je vse povedala in še bolj zajokala. Jabolko je imelo protiučinke željam in je naredilo vse spet po starem. Sestri sta bili jezni in jabolko razbili na tisoč koščkov. A se ni nič spremenilo.

Tri sestre so spet postale prijateljice in se veselo družile z brati, ki so jih imele za prijatelje.

Karmen Zabukovec, 6. r.

TRIJE PSI NA POTEPU

Nekoč so živeli trije psi. Dva sta bila črna, tretji pa temen kot noč. Nekega dne so se vsi trije odpravili na potep. Prišli so v gozd, ki je bil brez dreves. Opazovali so ptice, ki so gnezdile na drevesih. Nenadoma so zagledali tri srne, dve sta bili prestrašeni, tretjo pa je bilo zelo strah. Psi so od strahu zbežali, ker so srne začele grozeče renčati. Srne so jih hitro našle, ker so se v temnem gozdu svetili

Lovro Ponikvar, 8. r.

kot sonce. Psi so od strahu splezali na drevo in se skrili v ptičja gnezda. Še preden so srne posekale drevo, so psi odleteli domov.

Saša Širaj, 6. r.

VELIKAN

Nekoč za tremi gorami v tretji gori je živel prijazen velikan z imenom Gustav.

Vsi so se ga bali.

Velikan je imel zelo velik, skoraj požrešen apetit. Nekega dne mu je zmanjkalo hrane. Zato se je moral odpraviti v mesto, kjer so bile trgovine z živili. Na rame si je oprtal velik nahrbtnik in šel poiskati palico, s katero bi lažje hodil čez hribe. Medtem se je spomnil, da bi lahko šel med potjo še k bratrancu Štefanu. Hodil je tri dni in konec tretjega dne je prispel na majhno kmetijo, kjer je živel Štefan. Štefan je bil normalne rasti, zato velikan ni mogel stopiti v hišo. Ležišče si je uredil na veliki jasi. Namesto odeje si je odrezal velik kos platna. Zjutraj se je velikan spočit odpravil v mesto.

Opoldne se je že videlo mesto, opazil je, da se mu približuje velika vojska. Gustav je hitro skoval načrt in dal v nahrbtnik kamne in se hitro podvival, da bi prehitel nasprotnike. Napadalcii so se

Sašo Lužar, 9. r.

David Kraševc, 8. r.

Keramične hišice, 8. r.

ga že ustrašili, ko so ga videli. Ko pa je začel metati kamne, so se vrešče razbežali, saj so bili ranjeni in prestrašeni. Kmalu so se ljudje začeli zbirati na ulicah in se veselili, da je mesto rešeno.

Velikanu je bilo najbolj všeč to, ko so mu v zahvalo priredili veliko gostijo.

Zakrajšek Hana, 6. r.

GALJOT

Nekega dne, pisalo se leto 72, sem bil s prijateljem v gostilni. Prišel je neki pijanec z nožem in se začel dreti na mojega prijatelja. Ker je on rekel, da smrdi kot gnoj, se je pijanec razhudil in zaril nož prijatelju v hrbet. Nekaj ljudi je to videlo in takoj so poklicali stražarje, ki so takrat še hodili po vaseh. Izpuli sem nož prijatelju iz hrbta, takrat pa so prišli stražarji. Mislili so, da sem človeka ubil jaz, zato so me aretirali in sodnik me je obsodil na dosmrtno kazen na galeji.

Priklenili so me ob nekem mladeniču, ki je tudi pravkar prišel na galejo. Povedal je, da je tudi on prišel tja po krivici. Na ladji smo morali veslati od zore do mraka z enim premorom opoldne za kosilo. To je bilo res garaško delo. Na ladji je bilo okoli 100 ljudi, od tega nekaj stražarjev, ostalo so bili kaznjenci. Bolj kot vse na svetu sem si želel, da bi mi kdo verjel, da sem nedolžen in bi lahko spet odšel domov.

Na viharen dan nas je odneslo proti čerem. Veslali smo proč, a veter je bil premočan, zato smo treščili v skale, ladja se je razletela na milijone kosov in nihče ni preživel.

Martin Drobnič, 8. r.

POTOVANJE Z GALEJO

Bil je topel poletni dan. Sedeli smo v parku ob obali velikega oceana. Ob pomolu je bila zasedrana velika galeja.

Sedeli smo eden zraven drugega, noge smo imeli vklenjene v težko, zarjavelo verigo. Stražili so nas močni, porjaveli stražarji. Čakali smo, da drugi sužnji natozorijo ladjo z vrečami žita. Kmalu je bila ladja polna. Dobili smo košček suhega kruha in skodelico čaja ter drug za drugim odšli na ladjo. Sedli smo vsak na svoj sedež ob robu ladje k težkemu veslu. Na ukaz smo začeli veslati, enakomerno, vsi v istem ritmu. Ladja se je začela oddaljevati od obale in kmalu smo bili na odprtem morju. Sonce so začeli prekrivati temni oblaki, bližala se je nevihta. Zagrmelo je, pihal je močan veter, galejo je premetaval po valovih. Vse je škripalo, premočeni smo bili do kože. Stražarji so prestrašeno tekali po galeji. Vse je pokalo, lomila so se vesla. Kar naenkrat je ogromen val zalil ladjo, prelomila se je in se začela potapljati. Padel sem v razburkano morje in poskušal plavati. Našel sem kos lesene galeje, splaval nanj in veter me je odnesel daleč stran.

Naslednje jutro sem se znašel ob obali. Bil je miren dan, nikogar ni bilo. Bil sem lačen, raztrgan in utrujen, vendar srečen, da sem svoboden.

Nik Doles, 8. r.

KRIŽARJENJE PO SREDOZEMLJU

Za to križarjenje sem se odločila, ker je bilo ravno poletje. Prvega julija smo spakirali in tretje-

ga odšli. Do ladijskega pristanišča smo se peljali z avtom.

Nato smo avtomobile parkirali na ladji. Za nami sta prišli družina Sterle in Jakopin. Bila sem zelo vesela.

Šli so na recepcijo, da so nam pokazali sobe in nam dali ključe. Sterletovi so bili naši sosedje in Jakopini tudi. Ko smo se razparkirali, sta k nam prišla Alenka in Nik. Skupaj smo šli v jedilnico. Mi otroci smo se usedli zraven Erike, starši pa zraven gospe in gospoda Jakopin. Pozneje sta prišla tudi Jan in Don Sterle. Končno so nam postregli s kosilom. Bilo je enkratno, še boljše pa, da so na palubi imeli zelo velik bazen in trampolin. Pluli smo pet dni in prispeli v Barcelono. Alenka, Marija in moja mami so ostale na ladji, mi pa smo šli gledat nogometno tekmo. Nik mi je kupil smešen klobuk. Ko je bilo konec tekme, smo šli še po mestu in si kupili spominke. Jan si je kupil zvočnik v obliki kocke. Ampak to ni bil navaden zvočnik, v njem je bil tudi radio. Odšli smo nazaj na ladjo. Zvečer pa smo po večerji, ki ni bila ravno okusna, poslušali glasbo. Drugi dan smo se kopali v bazenu in skakali na trampolinu. To je trajalo tri dni. Ustavili smo se v Nici in si z ladje ogledali ognjemet, ki je bil čudovit. Oči, Don in Stanko pa so šli na pivo in kupili spominke. Čez pet dni pa smo prišli v Rim, ki je bil veličasten. Čez tri dni smo pripluli v Benetke. Most in hiše so bile zelo lepe. S čolnom smo se odpeljali do trga in še nazaj. Ko smo prišli na palubo, so vsi izginili. Ostala sem sama. Ko pa sem prišla do bazena, je bila na mizi, ki je bila poleg bazena, prava gostija in dvonadstropna torta. Ko sem se malo približala, so vi skočili izza vogala. Zelo sem se ustrašila. Zavpili so: »Vse najboljše, draga Teja!« Čisto sem pozabila, da je devetnajsti julij.

Praznovanje mi je bilo všeč.

Teja Koren, 7. r.

SANKT PETERBURG

Obiskala sem Sankt Peterburg. Za vedno mi bo ostalo v spominu.

Najprej sem na letališču v Sankt

Sara Žnidaršič, 9. r.

Peterburgu vzela napačno prtljago in sem morala nazaj na letališče po pravo. Ko sem prišla v hotel, sem odšla na recepcijo in dobila ključ od svoje sobe, ki je bila lepa, v roza barvi. Kopalnica je bila v bež in beli barvi, starinskega stila. Odšla sem na kosilo in potem vzela fotoaparat, malico in pijačo ter se odpravila na potep po mestu. Najprej sem odšla v trgovino in si kupila turistični vodič. Odšla sem v glavno ulico Nevski prospekt. Tam sem videla veliko ljudi in tudi druge znamenitosti, kot je zimski dvorec od reki Nevi. To je velika stavba, zelene barve. Ogledala sem si jo od znotraj, kjer sem videla zelo lepe slike in mnogo dvoran, kjer je živela tudi Katarina Velika. To mi je vzelo več časa kot sem mislila, saj ima 1786 vrat in 1945 oken. Ko sem prišla ven, je bila že trda tema. Šele ponoči Sankt Peterburg zažari v svoji pravi lepoti. V mestu je vse polno luči in znamenitih stavb. Najlepša je bila katedrala Kristusovega vstajenja. Lepi pa so tudi most čez Nevo, preddvorec, katedrala sv. Izaka itd. Domov v hotel sem se vrnila čez polnoč. Naslednji dan pa je bilo tudi zanimivo, saj sem spoznala hrano. Poizkusila sem boršč - to je juha iz govejega ali svinjskega mesa, zelenjave in rdeče pese. Meni ni bil kaj preveč všeč. Potem pa sem poskusila še šošlik. To je meso podobno kot naš ražnjič. Pirožka - mesna pita - mi je bila všeč. Tretji dan sem odšla s turističnim vodičem po mestu do knjižnice, kjer sem si sposodila knjigo o kulturah. Odšla pa sem tudi za en dan k neki ruski družini. V družini so imeli tri otroke, imen pa se ne spomnim, ker so zapletena. Družina mi je bila zelo všeč, ker se ni dosti razlikovala od slovenskih družin.

Te je bila zelo lepa izkušnja. Priporočam, da obiščete Sankt Peterburg.

Veronika Bačnik, 7. r.

Menotrica: Martina Kočevar

MENJALNICA RABLJENIH OBLAČIL

Časi so taki, da si moramo med seboj pomagati in si stati ob strani. Učiteljici podaljšanega bivanja in prvega razreda sva se odločili, da pripraviva tržnico, na kateri naj bi menjali stara, vendar čista in ohranjena oblačila.

Vsak otrok je v šolo lahko prinesel le dva kosa oblačil. Otroci in starši so ob dobri reklami stvar vzeli resno in akcija se je začela. Kup oblačil je bil iz dneva v dan večji. Zbrali smo okrog 160 kosov: puloverje, hlače, trenirke, majčke, nogavice, šale, pokrivala, spodnje perilo, kopalko in obutev.

Pri stojnici je bilo zelo živahno.

Že ko smo začeli stojnico postavljati, so pritekli otroci in opazovali obleke. Z učiteljico sva jih vzpodbujali, naj si izberejo oblačilo zase. Oblačila so bila seveda zastoj, najin namen je bil razdeliti čim več kosov.

Otroci so veselo sprejeli stara – nova oblačila in se že naslednji šolski dan ponosno pokazali v njih. Starši so idejo lepo sprejeli in z veseljem podprli. Na koncu je ostalo le nekaj kosov, te pa smo oddali gospe, da jih je odpeljala v Bosno.

S tem projektom želiva privzgojiti mladini in odraslim spoštovanje do rabljenih predmetov ter tako vsaj malo prispevati k zmanjševanju ogromne proizvodnje oblačil in s tem ohranjati naravo čisto.

Upava, da bo menjalnica oblačil s sloganom **PODARJENO NI IZGUBLJENO** postala tradicionalna.

Učiteljici Ester Palinkaš in Petja Ilejšič

ŠOLSKA GREDICA

Odločili smo se, da bomo letos šolsko okolico popestrili z zelenjavno gredico.

V prvem razredu smo se pripravili na vrtnarjenje. Posejali smo solato, jo razdelili v različne posode in jih označili: ne zalivamo, nima svetlobe, nima zemlje in ima vse od naštetega. Torej, prva posoda je imela vse, seme v drugi posodi je bilo v kartonasti škatli brez svetlobe, tretja ni imela zemlje, četrta pa ni dobila vode.

Semena smo štirinajst dni opazovali. Videli smo, da se je v posodi brez zemlje seme le razpočilo. V posodi, kjer semena nismo zalivali, ni zraslo nič. Tam, kjer ni bilo sončne svetlobe, je solata zrasla, vendar je

Komaj čakamo, da bo kaj zraslo!

bila bele barve. V posodi, kjer je bilo vse, kar rastlina potrebuje za rast: zemlja, voda, svetloba; je zrasla lepa, zelena solata.

Naloga, ki smo si jo zadali, je otroke zelo pritegnila. Nenehno so rastline opazovali, zalivali oziroma kakor je bilo določeno. Čez dober teden smo posejali še naslednja semena: paradižnik, bučke, redkvico, solato, baziliko, peteršilj, zelje, korenček, grah ... Rastline so lepo kalile. Ker so potrebovale vsakodnevno zalivanje, pred vrati pa so bili prvomajski prazniki, so otroci rastline odnesli domov in jih s pomočjo staršev presadili v grede. Ta čas pa smo tudi pred šolo pripravili manjšo gredico. Otroci so prinesli svoje lepo vzgojene rastline v šolo in jih posadili v zemljo.

Sedaj rastejo in nas razveseljujejo ob prihodu v šolo. Vsak dan so malo večje in komaj čakamo, da bomo lahko izpulili kakšen korenček ali redkev in ju pozobali.

Prvarji z učiteljicama Ester Palinkaš in Petjo Ilejšič

KDOR BERE, NI BERAČ

Letos so brali knjige za bralno značko skoraj vsi učenci in učenke na šoli. Le peščica jih ni brala. Mentorice Petja Ilejšič, Helena Šivec, Barbara Širaj, Ksenija Brus, Pavla Ponikvar ter Martina Kočevnar se veselimo, da je naše spodbujanje branja kljub računalniški dobi tako uspešno. Lahko celo trdimo, da se interes po branju na naši šoli povečuje.

Knjiga pa je čedalje bližja tudi otrokom iz vrtca, saj vzgojiteljice s svojimi skupinami otrok redno obiskujejo šolsko knjižnico. V dveh skupinah z vzgojiteljicama Martino Ivančič in Ivico Šega pa so vsi otroci končali bralno značko.

V 9. razredu smo letos dobili 8 zlatih bralk in bralcev. BZ Slovenije jim bo podelila pesniško zbirko Saše Vegri Naročje kamenčkov, DPM Notranjska pa enodnevni izlet v Gardaland.

Na podelitev bralne značke smo 7. maja povabili najbolj brano slovensko mladinsko pisateljico Deso Muck, ki nas je s svojimi poučnimi zgodbami zabavala in smo se ji iz srca nasmejali. Na zaključni prireditvi sta bili podeljeni tudi eko bralna značka in pevka Gerbičeva značka.

Martina Kočevnar

Letošnji zlati bralci

Priznanja tudi za otroke iz vrtca

ŠOLSKE GLASBENE DEJAVNOSTI

MURENČKI so najmlajši pevski zbor, ki ga obiskujejo otroci iz starejših skupin Čebelice in Murenčki iz vrtca. Zboru so tudi letos pomagali pevci in pevke iz 1. razreda. Skupaj so se v marcu predstavili staršem z glasbeno pravljico. Otroci iz vrtca so v maju nastopili še v Deosu Cerknica.

Novi »Ksilobend«

Otroški in mladinski pevski zbor sta v letošnjem letu nastopala na šolskih internih prireditvah in se predstavila na območni reviji šolskih zborov na Rakeku, ki je bila letos tekmovalnega značaja. Svoje programe sta oba zbora predstavila še na tradicionalni kulturni prireditvi Zarajajmo v pomlad 2013.

Na šoli je deloval šolski ansambel KSILOBEND, ki so ga letos obiskovali: Matic Drobnič in Nadja Zakrajšek iz 3. razreda, Meta Drobnič, Nuša Kocjančič, Erik Korenjak, Zarja Kovačič, Manca Milavec in Luka Milavec iz 4. razreda ter Žan Rigler iz 5. razreda. Učenci in učenke Ksilobenda so spoznali in se navadili na osnove igranja na tolkala in se tudi prvič javno predstavili na prireditvi Zarajajmo v pomlad.

Mentorica glasbenih dejavnosti: Irena Cundrič Iskra

Simon Rigler, 9. r.

PROJEKT BONTON

Ko smo lani ob zaključku šolskega leta načrtovali delo za novo šolsko leto, smo se odločili, da se bomo v naslednjem letu posvetili bontonu. Zakaj? Želimo si, da bi lepo vedenje postalo del našega vsakdana tako doma kot v šoli. Tako smo že v začetku novega šolskega leta v posameznih aktivih začrtali smernice celoletnih dejavnosti, ki so kot rdeča nit potekale v našem vzgojno-izobraževalnem delu med učnimi in razrednimi urami ter na dnevih dejavnosti. Vsebine in dejavnosti so bile prilagojene starosti učencev.

Učiteljice nižjih razredov so morale najprej opredeliti pomen besede bonton. Učenci nižje stopnje so se v okviru naravoslovnih dni družili z invalidi, v goste smo v sklopu projekta povabili gospoda Bena Žnidaršiča. Med šolskim letom so bile tudi razredne ure posvečene prijaznim besedam, ki jih učenci vedno redkeje uporabljajo: Prosim! Hvala! Oprosti! Izvoli! Dober dan! Nasvidenje! Pogovarjali smo se o prijaznem bivanju na šoli, med sošolci in učitelji ter drugimi delavci in obiskovalci šole. Ugotavljali smo, da so nam ob rojstvu starši izbrali lepa imena in zato klicanje z vzdevki, ki so včasih nesramni, ni primerno. Vzgajali smo k lepemu vedenju na prireditvah, za mizo, ob posebnih priložnostih.

Konec aprila smo celoletni projekt zaokrožili s kulturnim dnevom, kjer smo povedali in predstavili, o čem vse smo se pogovarjali, in se še veliko novega naučili. Dan smo razdelili na tri dele. V začetku smo imeli tri predstavitve. Te so bile dober uvod za delo v delavnicah, ki so sledile po razredih. Učenka brez manir Tonka Bontonka in učiteljica Petja sta opozorili na nepravilno in neprimerno vedenje v šoli. Neotesanka Ančka Regrat, ki sta jo bontona učili učiteljici Alma in Ksenija, nas je opozorila na lepo vedenje pri telefoniranju in na pravilno uporabo mobilne-

Učiteljica Alma o bontonu pri telefoniranju.

Gospod Sandi Pavlič nas uči bontona pri jedi.

ga telefona. K sodelovanju pa smo povabili tudi našega bivšega učenca gospoda Sandija Pavliča, organizatorja poslovanja v gostinstvu in turizmu. Prijazno se je odzval našemu povabilu in za nas pripravil izvrstno predstavitev primerne vedenja za mizo.

Po malici smo nadaljevali z delavnicami po razredih, na katerih so se zvrstile različne teme: prijazne besede, bonton na praznovanju rojstnega dne, vljudno telefoniranje, pogovor z učiteljem, bonton v nara- vi, pomen osebne higiene v vsakodnevnih medosebnih stikih, spletni bonton, bonton na prireditvah, v gledališču, operi in medgeneracijski bonton.

Zadnjo piko pa je projektu dala predstava stand-up komika in bontonologa Saše Županeka, ki nas je s svojim nastopom popeljal skozi vsakodnevne situacije, kjer smo včasih nerodni in nevljudni in bi še kako potrebovali kakšno lekcijo iz bontona. Prisluhnili so mu lahko tudi starši ob zaključku dne druženja vseh generacij.

Ne pozabite:

Lepa beseda lepo mesto najde!

Grozdana Gornik

Tonka Bontonka se uči lepega vedenja.

NEJC JE IZDELAL PASTIRSKO PIŠČAL

Ali je pomembno, kdaj piščal izdeluješ?

Da, piščalko lahko narediš pomladi.

Kdo te je naučil izdelovanja piščalk?

Moj stric.

Iz katerega lesa si jo izdelal?

Za piščal sem poiskal gladko in za prst debelo lipovo vejico.

Pastirska piščal

Kako se piščalko izdelava, kako si naredil ustnik?

Odrezano vejo, ki ne sme imeti drobnih vejic, v dlaneh toliko časa maneš, da lubje odstopi od olesenelega dela. Potem na eno stran v zgornji del lubja zarežeš majhen trikotnik in nad njim vstaviš kos trdega lesa nazaj. Pustiš tudi majhno zarezo. Ostali del olesenele sredice vstaviš nazaj v spodnji del piščali.

Kako dolga mora biti piščalka?

Če želiš, da lepo piska, mora biti dolga vsaj 10 cm.

Koliko časa si jo izdeloval in ali je delo naporno?

Ne, ni naporno, potreboval sem približno eno uro.

Ali bo piščal piskala ves čas?

Ne, samo, dokler bo mokra. Mora biti namočena v vodi. Ko se bo posušila, ne bo več piskala in bom izdelal drugo.

Navodila in izdelava pastirske piščali Nejc Mramor 6.r.

Novinarki: Karmen Zabukovec in Sara Zidar, 6.r.

Pri pouku GVZ, mentorica: Irena Cundrič Iskra

Nejc Mramor, 6. r.

SPOMLADANSKA ŠPORTNA TEKMOVANJA

Letošnja pomlad ni nič kaj naklonjena športnim prireditvam na prostem. Najprej smo imeli dolgo sneg, zdaj pa kar naprej dežuje. Toda ne glede na muhasto vreme so se naši učenci pridno in uspešno udeleževali atletskih tekmovanj. Približno dvajset učencev in učenek naše šole se redno udeležuje tekov za Notranjski tekaški pokal. 25. aprila so se vsi naši učenci od 5. do 9. razreda udeležili državnega prvenstva v krosu za osnovne šole v Novem mestu. Z vrstniki iz vse Slovenije so se uspešno pomerili in vsi začutili utrip in vzdušje tako velikega tekmovanja. Imeli smo tudi srečo, da smo bili izžrebani med šolami, ki so imele več kot petnajst udeležencev in bomo dobili komplet športnih dresov z logotipom naše šole.

Naslednje veliko tekmovanje, ki se ga že tradicionalno udeležujemo, je bil tek trojk 11. 5. v Ljubljani. Tega tekmovanja se je udeležilo devet naših trojk. Tako smo bili številčno in tudi tekmovalno zelo uspešni. Vse naše trojke so se uvrstile v prvo polovico uvrščenih. Nekaj uvrstitev pa je bilo odličnih (8., 11., 16., 19. mesto). To tekmovanje je nekaj posebnega, saj morajo vsi trije tekači iz ekipe teči skupaj in hkrati priti na cilj, tako je zelo pomemben ekipni duh in medsebojna pomoč.

13. 5. pa se je osem naših učencev udeležilo tudi področnega atletskega prvenstva za osnovne šole v Postojni. Tudi tukaj so v različnih disciplinah uspešno nastopili.

Do konca šolskega leta se bomo udeležili še dveh tekov za Notranjski tekaški pokal in se začeli pripravljati za septembrski tek po Blokah. Žal je nekaj tekmovanj (Krpanov kros na Turjaku in zaključek Notranjsko-kraške atletske lige v Postojni) zaradi slabega vremena odpadlo.

Čestitke vsem atletom za udeležbo in dosežene rezultate in vesele počitnice. Spočijte se in si naberte novih moči. V jeseni pa novim zmagam naproti.

Nace Farkaš

Nejc v teku za medaljo

IZDELAVA KOMPOSTNIKA

Meris Dulić, Nejc Šraj, Nejc Mramor, Jakob Šarc, Matej Premrov, Kevin Škulj, Rok Žnidaršič in Matej Klančar smo učenci 6. razreda in smo si zadali nalogo izdelati kompostnik po predlogu učiteljice Ester, ki je vodja projekta Eko šola. Izdelali smo ga za kompostiranje pokošene trave pred šolo, za drevesne veje in plevel.

Hišnik Vinko nam je z motorno žago zažagal uture na vogalih, da so se smrekove okroglice, ko smo jih z žebli in kladivi zbijali v celoto, lepo ujemale. Uspela je tudi končna fotografija.

Učenci in kompostnik na šolskem vrtu

STRELJAJ Z LOKOM

Preprosta, vendar lahko tudi nevarna igrača je čisto pravi lok in ostra puščica, ki leti daleč in visoko. Izdelali smo vsak svoj lok iz lesa trepetlike in primerne vrvi. Presenečeni smo gledali, kako lahko s pravilnim prijemom puščica doseže veliko hitrost in tudi daleč pristane.

Za varnost tovrstnega športa smo izdelali tudi lesene tarče s stiroporno oblogo, doma pa bomo vadili, da zadenemo center.

Nasvet: Uporabljam na travniku, kjer ne ogrožam drugih!

Doma, na dvorišču pa le ob prisotnosti odraslih.

Natančno pomerim in ... pazite!!! Z lokom strelja ista ekipa, kot je izdelala kompostnik.

ZLOŽLJIVA MIZICA

Letos smo imeli pri izbirnem predmetu Obdelava lesa zanimivo zamisel – izdelati zložljivo mizico. Strinjali se boste, da pride lahko prav pri kampiranju, na pikniku, v delavnici ...

Pavel pri montaži

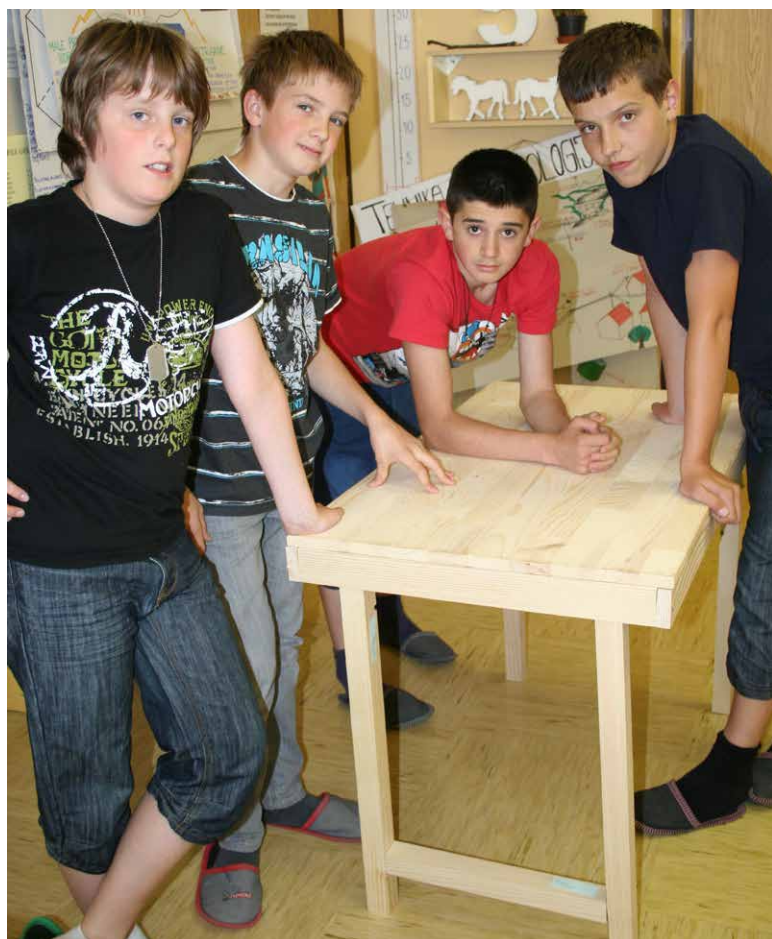
Arian z akumulatorskim vrtalnikom

O obliki in mehanizmu za zlaganje smo kar dolgo razmišljali. Celo ga. ravnateljica je našla primerek starejše zložljive mize s precej preprostim sistemom zlaganja, pa učitelj Nace nam je kazal mize za namizni tenis, ki se lahko zložijo, iskali smo ideje na internetu in končno je padla odločitev. Narisali smo načrt in izpeljali serijsko proizvodnjo.

Material smo naročili v Slovenijalesovi trgovini v Črnučah. Uporabili smo lepljeno ploščo za zgornji del. Noge iz smrekovega lesa smo pritrdili s tečaji na spodnjo stran in dodali "škarjice", da se zadeva lepo zloži. Največ težav smo imeli z mozničenjem, saj nam je manjkalo profesionalno orodje. Za konec pa še malo brušenja in površinska zaščita in izdelek je pripravljen za uporabo.

Zahvaljujemo se šolskemu skladu za sponzorska sredstva, s katerimi smo pokrili stroške materiala, in gospodu g. Janku Šparembleku, ki nam je daroval premaze za les.

Učenci 7. razreda: Arian Gashi, Benjamin Dulić, Pavel Kraševac in Jaka Milavec

Uspelo nam je! Mizica je gotova.

Ustvarjalne delavnice in izbirni predmet LES pod mentorstvom učiteljice Anice Indihar Zabukovec

BISERČKI

Pregovor pravi: »Živemu človeku se lahko vse zgodi.«

Pri poučevanju se lahko tudi marsikaj zgodi. Nastanejo zanimive in smešne izjave. Zbrane in izbrane delimo z vami.

Biserčke doživela in zapisala: Martina Kočevar

Zadnja leta opažam, da učenci pišejo šolske spise z malimi tiskanimi črkami namesto z malimi pisanimi. Letos sem si zadala nalogo, da jih na to opozarjam in da raziščem, kdaj se to začne dogajati.

Obiščem 9. razred in jih vprašam, če tudi oni pišejo z malimi tiskanimi črkami in koliko jih uporablja to pisavo. Več kot polovica razreda dvigne roko. En učenec pa se oglasi: »Jaz tudi, ampak znam pa tudi male pisane.«

Kaj mi je preostalo? Nasmejali smo se iz srca.

Brali smo pravljico Cesarjeva nova oblačila. Pri pregledu zvezkov sem si izpisala tale zapis: »Cesar jima je že vnaprej dal denar, da bosta lahko sešila obleko. Sleparka pa sta denar pospravila v svoje žepe in ga porabila na nočnih stavah namesto statvah.«

V 7. razredu 2. ura – pred malico – pri obravnavi samostalnikov moškega spola.

Učiteljica: »Sklanjaj samostalnik večer!«

Učenka: »Večer, večer-ja ...«

Smo odšli kar na malico. Lakota je bila zelo očitna.

V 6. razredu razlagam glagol in kaj mu določimo. Dva učenca se ne znajdetta prav dobro. Ne sledita, katere vaje iz delovnega zvezka rešujemo.

In ju vprašam: »Ali vidva rabita kompas?«

Dva druga učenca hitro skočita k vratom z namenom, da gresta po kompas v učilnico zemljepisa. Šele moj krohot ju je prizemljal.

NUMIZMATIK dela mize.

ENKRAT TEDENSKO SI TELO OČISTI Z VODNIM DNEVOM pomeni, da se samo enkrat na teden umije.

V 6. razredu smo odkrili nov sklon - PODAJALNIK.

Iz 8. razreda so učenci navdušeno pritekli, da naj jim razložim TRPEŽNIK. Šele iz pogovora sem spoznala, da želijo razlago trpnika.

V 6. razredu smo delali vaje s podpomenkami in nadpomenkami. Naštejem podpomenske besede: trakar, admiral, apolon, citronček. »Kaj je nadpomenka tem besedam?« vprašam.

Učenec izstreli kot iz topa: »Posadka!«

Glasilo učenk in učencev Osnovne šole Toneta Šraja Aljoše z enoto vrtca Nova vas, zanjo Milena Mišič, ravnateljica
Prispevke zbrala: Grozdana Gornik · Lektorirala: Jerneja Kovšca · Oblikovanje: Simon Korenjak
Mentorica likovnih del učencev od 6. do 9. r.: Vida Truden · Fotografije izdelkov: Alma Kandare
Šolsko leto 2012/2013